

Forts av innskrevne studienotater- som er fra LIVETS BOG del 6

(forrige fralb 4 - var til og med stk 2324)

2325. smerte og lidelse oppstår der mikro- vesenene ikke utløser samarbeide og harmoni. Krig mellom mikroindividene resulterer i sykdom og eventuell død for makrovesnet, hvilket også betyr undergang for de mikroindivider som inkarnerer og opplever livet *i* dette makrovesnet.

2326. Dette å elske sin neste som seg selv, er å innstille sansene og sin egen væremåte på den allerhøyeste livssfæres bølgelengde. Det skaper samtidig sunnhet, lys, lykke og glede, så vel sjelelig som legemlig. Dette skaper da også tilsvarende sunnhet osv. -for makrovesnet som man befinner seg *inne i*. Dette å elske sin neste, er derved det samme som å elske Guddommen, og dette er selve utviklingens mål. Utviklingen forandrer alle mennesker fra hat til kjærlighet, fra brutalitet til humanitet, fra sinne mot tilgivelse.

2327. Alle levende vesener utgjør et verdensalt eller et univers for mikrovesner. Ved å leve så sunt og riktig som mulig, sett ut fra dets utviklingsnivå, vil det derved skape velvære for sine mikro- vesener som befolker og lever i dette univers.

2328. Men vesenet kan også leve usunt og feilaktig, f.eks. ved å bruke rusmidler. Og dette vil skape ragnarokk for mikrokosmos, og også etter hvert for makrokosmos, og også etter hvert for makro-jeg'et. Via reinkarnasjonen vil det tiltrekke seg meget primitive mikrovesner, som ikke klarer å samarbeide, og derved ei kan utgjøre et funksjonsdyktig legeme. Det vil fremstå som sykt og svakt. De kommende inkarnasjoner for vesenet, kan også bli sykkelig og kanskje åndssvake. **Vesenet er her da blitt en slave for ukontrollerte krefter, som det har latt seg binde av.**

2329. Når vi retter vår bønn mot Guddommen, så ber vi ikke til det makrovesen som vi er inkarnert i. Dette er jo også kun et mikrovesen, om vi ser det fra et høyere utsiktspunkt. Et makrovesen kan jo også være helt ut av stand til å hjelpe oss.

2330. Overalt i kosmos finnes en makt som skal hjelpe alle nødbrakte former for liv. Hele Verdens-Altet er til sammen en altomfattende generalorganisme, hvor alle andre eksisterende organismer forekommer som lokale organer i den uendelige helheten.

2331. Dette at vi finner logiske skapelser i denne lille del av Universet som vi kan iaktta her på kloden, viser at det finnes noe som har bevissthet BAK ved Verdens-Altet. Men noe som har bevissthet kan kun være levende.

Verdens-Altet har altså et levende "Jeg". Selve det levende vesens grunnanalyse med det treenige prinsipp, gjelder derved også for hele Verdens-Altet. Intet liv i dette Verdens-Altet er fortapt eller hjelpeløst overlatt til tilfeldighetene. Overalt gjennomstrømmer det en høyere makts kraft og kjærlighet, som binder de levende vesener i en åndelig beskyttelse, - på samme måten som Jordens tyngdekraft binder de levende vesener fysisk til seg. Dette allestedsnærværende vesen er den absolutt sanne Guddommen.

2332. Dyrenes "siste" bønn, er deres angstskrik. Dette er også en henvendelse til Guddommen om hjelp. Det er en henvendelse til vesenene på det åndelige plan som øyeblikkelig vil hjelpe vesenet som må forlate sitt fysiske legeme; lidelsesfritt over til det åndelige plan.

2333. Både dyrene og naturmenneskene føler instinktmessig at det må finnes et Forsyn, en Gud. Selvsagt kjenner de ikke dette Forsyns struktur og liv, men de skaper seg dette etter egne idealer. Dette å be, stammer fra det samme "religiøse senter" i vesenets åndelige struktur. Denne kommunikasjonslinje til den åndelig verden, er nærmest stagnert for det materialistiske menneske. Men den vil igjen bli re-etablert når vesenet begynner å søke i åndsvitenskapen, og derigjennom gradvis klargjøres til å bære "den store fødsel".

2334. Hele den materielle, fysiske forskning, er i virkeligheten en søkning etter livsmysteriets løsning eller etter Guddommen. Alle levende vesener er derved bevisst eller ubevisst innstilt på Guddommen - selve livets faste punkt. Absolutt ALT er dennes livsfunksjoner. Ethvert levende vesen, er derved en "liten del" av denne Guddommen. Derfor er det en absolutt sannhet, dette at hva du gjør imot din neste, det gjør du imot Guddommen. Å være ett med denne, vil i sin slutfasit si å være ett med nestekjærligheten eller livsloven i væremåte.

2335. Guds bevissthet utgjør hele Verdens-Altets samlede bevissthetsområde. Og derav også en mengde forskjellige trinn i væremåte; fra hat til kjærlighet. Kjærligheten er det primære, mens hatet er det sekundære; -men begge er like nødvendige. ALT er dog sett i fra det høyeste utsiktspunkt; kjærlighet. Men som nevnt er det i kraft av den lyse utstråling, at Guddommen skaper den primære bevissthet.

2336. menneskeheten på kloden, befinner seg i et lokalt område, som til en viss grad enda tilhører hatets område, men også kjærlighetens lys begynner å skinne inn. Men enda er samme menneskehet i stor grad i disharmoni med Universets primære kjærlighetsbevissthet. Og det er denne "kollisjon" med allkjærligheten, som vil forandre jordmenneskets mentalitet mot lyset. Slik blir man snart "ett med Faderen" - som Jesus uttrykte det.

2337. det Jordiske menneske er partisk ovenfor lyset, og derfor gir det

mørket betegnelsen "det onde". Men det er absolutt nødvendig å oppleve dette "onde" før man kan oppleve kjærligheten. Og "det onde" eller ubehagelige skaper man altså selv i sin uvitenhet om årsak og virkning. Alt av "det onde" som et vesen kan oppleve, er det selv årsak til. Andre vesener er kun medier eller budbringere for den energi eller skjebne som opphavet selv har utløst. Begrepet "urett" har i kosmisk sammenheng ingen mening, da ingen kan gjøre urett mot andre. Vi er kun karmautløsningsorganer for hverandre!

2338. Men på samme måten som vi selv er de dypeste årsaker til vår lidelse, er vi også selv de dypeste årsaker til det behag og glede vi kan oppleve. Alt det et vesen sender ut, vil det på et senere tidspunkt selv motta. Slik sett kan krig aldri opphøre ved krig. Fred kan kun skapes ved "å så" fred.

2339. Vesenet har fri vilje til å handle i kraft av det kjennskap som det har fått gjennom erfaringene eller virkningene. Slik kan det etter hvert styre sin skjebne til fordel for sin egen livslykke. Denne betinger igjen at vi betingelsesløst skal elske vår neste. Slik elsker vi da også Guddommen, da denne sanser gjennom ALLE levende vesener. "Det onde" - er kosmisk sett intet ondt, men et gode -selv om det oppleves som lidelse eller ubehag. Vi kan derfor kalle det for "det ubehagelige gode".

2340. Alt -absolutt alt - på det fysiske plan er bevegelse. Det som beveges er "materie". Livet eksisterer IKKE på det fysiske plan! Bevisstheten og tankene har IKKE sin opprinnelse på dette fysiske planet! De er av åndelig natur. Bevegelse kan ikke oppstå og styre seg selv! "Noe" må ligge bak bevegelsen, som ikke i seg selv kan være bevegelse.

2341. Hva er så dette åndelige plan? Hva består det av? Det åndelige plan består av "kraft". Kraft kan kun sanses gjennom den reaksjon som den fremkaller i materien. Kraften ER altså ikke selve reaksjonen i materien, men den ÅND som skaper *gjennom* materien.

2342. Kraft må igjen være en virkning av noe annet, og det avsløres at det som styrer kraften er *noe levende*. Kun *noe levende* kan dirigere kraften til å skape logikk, og dette levende har altså en vilje. All kraft blir derved dirigert av vilje! Viljen dirigerer kraften. *Vilje er kun uttrykk for ønsker og begjær hos noe levende*. Vi ser derved at hele Verdens-Altet med sin bevegelse, er uttrykk for noe levendes manifestasjon. Hele Verdens-Altet dirigeres av bevissthet!

2343. Bevissthet og tanker, evner og anlegg, kan kun virke gjennom et levende "noe" - dvs. "Jeg'et" i de levende vesener. "Jeg'et" er det eneste som eksisterer, som ikke er en virkning av noe annet. Det er den "årsaksløse årsak"- som slett ikke er i bevegelse. Det har aldri begynt, og kan derfor heller aldri opphøre. Da det er ubevegelig, er det evig uforanderlig.

2344. Uten ved hver del av det tre-enige prinsipp, kunne Verdens-Altet ikke eksistere som levende:

* "Jeg'et"

* dets bevissthet eller skapevne

- resultatet av skapevnen - det skapte.

2345. Og summen av alle enkelt-veseners JEG, SKAPEREVNE OG SKAPERESULTAT, danner til sammen hele Verdens-Altets tilsvarende elementer.

2346. Alle levende vesener står derved i et familieskap eller i nær sammenheng med det øvrige univers. Alle er sammenknyttet, så vel bevissthetsmessig som organismemessig. Alt liv betinges av liv.

2347. Alt av "det onde" er et resultat av den væremåten som kan benevnes "enhver er seg selv nærmest". Men universets eller Verdens-Altets totale velferd, er basert på at det samarbeider med seg selv. Dvs. at alle enkelt-vesener arbeider for å glede og hjelpe hverandre.

2348. Å skape fiendskap er en ødeleggelsesprosess i den store makrokosmiske organismen. Men dette vil altså i kraft av skjebneloven virke tilbake på opphavet, og slik blir det selv rammet av disharmoni og lidelser.

2349. Hat og fiendskap er kortslutninger i det mellomkosmiske, elektriske system, hvor dette tankeklime eksisterer. Dette skaper sykdom i organismen, men "Jeg'et" bak organismen, vil bekjempe denne sykdom. Slik sett vil de mikrovesner som skaper sykdom og disharmoni, bli bekjempet av makro- "Jeg'et".

2350. Vår kropp eksisterer ikke bare for at våre mikrovesner skal få en verden å leve i, men også som et opplevelses-redskap for oss selv. Det er altså et "både og" og ikke et "enten eller". Alle de 3 kosmos; -mikro - mellom - og makrokosmos, henger 100% sammen i en evig, prinsipiell forbindelse.

2351. Videre skal det behandles hvordan bevegelse kan bli til materie - materien bli til skapte ting, og disse skapte ting bli til livsopplevelse.

2352. Hele Verdens-Altet dirigeres av bevissthet eller et "Jeg". Ingen bevissthet kan eksistere uten som en egenskap ved et "Jeg". Dette utgjør det absolutt eneste faste punkt i Verdens-Altet.

2353. Alle detaljer i Verdens-Altet er uttrykk for liv. Alle disse livsdetaljer er altså samtidig både mikro - mellom- og makrokosmos.

2354. Guddommen er ikke et mellomkosmisk vesen, ettersom denne ikke har noe vesen utenom seg. Gud er det makrovesen som har ALT LIV INNE I

SEG som mikrokosmos.

2355. Guds organisme er uten begrensning i tid og rom, og må således være evig eller uendelig. Den kan ikke flyttes fra sted til sted, ettersom den oppfyller alt rom.

2356. Guddommens absolutte eksistens vil kun fattes når vesenet har fått kosmisk bevissthet. Først da blir universets struktur identisk med et levende vesens organisme til bevisst opplevelse.

2357. Gud er "mystikk" inntil vi har tilegnet oss kosmisk bevissthet. Forut for denne bevissthets-tilstand, vil vesenet oppleve "kosmiske glimt" - hvor det vil oppleve seg selv som skjebnens absolutte opphav.

2358. Gradvis blir den mentale struktur sterk nok til å bære den kosmiske bevissthet. Dette er en helt ny bevissthets-tilstand, som strekker seg utover tid og rom, og inn på det kosmiske eller evige område. Her oppleves selve livsmysteriets løsning. Hos humane mennesker er dog den intuitive evne i sin spede begynnelse, og dette gjør da at livsmysteriets løsning kan fattes teoretisk, men ikke absolutt som selvopplevelse. Martinus sier her at humanitets-evnens utvikling er en betingelse for at intuisjonsevnen skal kunne komme til utfoldelse.

2359. Med instinktet ANES Guddommen, men kan ikke intelligensmessig forstås. Intelligensdominans medfører at materien dyrkes og forskes på, og selve livet vil for disse "forsvinne". Et slikt vesen blir da materialist.

2360. En slik materialist kan ikke se liv eller kjennetegn på liv i de makrokosmiske bevegelser, som naturen og det omgivende Univers utgjør. Energi-utløsninger her vil ikke kunne fattes som noe levendes kjennetegn, og derav vil materialisten si at det er virkninger av tilfeldigheter.

2361. Den materielle vitenskap blir derved en vitenskap om sjelløse eller døde ting. Alt er her kun tallverdier, mål, vekt, volum og hastigheter. Denne vitenskap kan selvsagt ikke finne eller avsløre livsmysteriets løsning.

2362. Den kan ikke se at alle bevegelser avslører ønsker og hensikter - dvs. at de kjennetegn på LIV. At alle bevegelser, uansett størrelse, må være utgått fra et levende opphav.

2363. Guddommen er altså absolutt allestedsnærværende, da Guddommens organisme er summen av alle andre levende veseners organismer. "Han" er i et lite insekts organisme, så vel som en galakses kropp. At det står skrevet at han er i "himmelen", vil si at "han" er i rommet - dvs. både i mikrokosmos og makrokosmos.

2364. Alle levende vesener er knyttet sammen. Alle er i større eller mindre grad avhengig av hverandre. Dette gjelder også klodens nasjoner, og dette vil i fremtiden skape en planetarisk verdensstat.

2365. Likeledes må kloder også tilknyttes livgivende soler dersom livet skal kunne utvikle seg. Og solsystemet må igjen samarbeide eller vekselvirke i enda "større" systemer, osv. Alt liv er derav sammensveiset som EN absolutt enhet - selv om denne enhet samtidig er oppsplittet i de enkelte levende vesener.

2366. Vesenene føler seg absolutt frie, men er samtidig en livsbetingelse for andre levende vesener. (mikro og makrokosmos).

2367. Hele det levende Univers' mylder - ja uendelighet av levende vesener - utgjør en uadskillelig enhet. All skapelse i denne enhet er den evige Guddommens åpenbaring eller tilkjennevisning. Hvert sekund av vårt liv, opplever vi denne tilkjennevisning.

2368. Absolutt alt finnes og er i Verdens-Altet - ingen kan adskilles eller komme utenfor Guddommen. Dette gir vesenet trygghet.

2369. vesenets sluttmaal eller ferdige resultat, er å fremstå i Guddommens eget bilde. Det skal nå fram til å vite alt, kjenne alt, å kunne skape alt som kan tilfredsstillende de naturlige og normale ønsker. Et slikt ferdigskapt vesen, kan ikke føle utrygghet eller ufred. Det vil kun oppleve livet som en solskinnstilvarelse.

2370. Instinktet eller den kosmiske bevissthet i automatfunksjon, fører det "sovende" kjærlighetsvesen, eller planten, ganske suverent gjennom planteriket og inn i dyreriket, hvor det også vil få utviklet "nye" ytre sanser: synet, hørselen, luktesansen og følesansen. "Snart" kan det da selv begynne å tenke og resonnerer. Dvs. å begynne å befordre opprettholdelsen av sitt eget liv, ved sin egen våkne dagsbevissthet.

2371. Etter at vesenet begynner å bruke de høyere energier - følelsen og intelligensen - må det lære seg å ta følgene av sine handlinger. Her oppstår dog gradvis visdommen, som en følge av at det høster virkningene av all den uvitenhet som det - altså vesenet - har påført sine medvesner. Visdommen og den kosmiske bevissthet som fødes i vesenet, vil lede det inn i den fullkomne livsopplevelse. Alt dette foregår innen Guddommens organisme, som altså omfatter alt lys og mørke, behag og ubehag.

2372. Intet vesen behøver å frykte noen evig fortapelse eller utslettelse. For uansett grad av lidelse og opplevelse av mørket, så er denne kun en nødvendig markering av lyset. Det opplever aldri mer mørke enn det som er

nødvendig for å utdanne det til å bli et lysvesen, kun vil skape glede og harmoni.

2373. I motsetning til alle andre levende vesener, har Guddommen KUN en indre verden. ALT er "inne i" denne Guddommen.

2374. Selv om både de levende vesener og Guddommen **opplever det samme**, så **oppleves** det helt forskjellig.

2375. Guddommens sanseredskaper er jo alle eksisterende levende vesener i Verdens-Altet. De utgjør hver enkelt en bitteliten brødel av helheten. Alle disse påvirker hverandre i større eller mindre grad. Ingen kan leve et isolert liv uten at denne påvirker eller blir påvirket av andre medvesners skjebne.

2376. "Naturen" fører det levende vesen fram til å erkjenne og oppleve seg selv som en del av denne, og selve den kosmiske fødsel med den herav "kosmiske bevissthet" er innvielsen i dette.

2377. Gjennom de levende vesener, så opplever Guddommen seg selv. Ingen som helst opplevelse -enten dette er sorger, bekymringer, gleder og lysopplevelser, kan unngå å være Guddommens opplevelser **samtidig**.

2378. Guddommen opplever altså smerte, så vel som glede - helt identisk med de levende enkeltvesners opplevelse. For Guddommen, må også ha kontrastene for å kunne sanse

2379. All opplevelse i seg selv, er **kontrastopplevelse**. Ingen "ny" ting kan oppleves, dersom det ikke på forhånd er gjort erfaringer som danner kontrast til denne "nye" opplevelse. Selve kontrastprinsippet er en uunnværlig betingelse for at opplevelse kan finne sted. **Guddommens bevissthet rommer alle eksisterende kontraster eller motsetninger!**

2380. Selve spiralkretsløpet er organiseringen av Guddommens bevissthet til fordel for "hans" opplevelse- og skaperevne. Dvs. selve spiralkretsløpet må inneholde så vel kulminasjonen av så vel lys, som mørke, - eller kontrastenes ytterpunkter, for overhodet å kunne gi livsopplevelse.

2381. Etersom Guddommen er tilstede overalt, er "han" permanent våken dagsbevisst i all tilværelse og på alle plan, og i alle forhold. Mens "han sover" gjennom alle vesener som sover, så er han **samtidig** våken gjennom alle våkne vesener.

2382. Ethvert levende vesen, er et REDSKAP for Guddommen. Vesenet avgjør selv om det vil være redskap for det behagelige, eller det ubehagelige - lyset eller mørket. Det vil uansett være Guddommens redskap, og derved

samtidig et karmaredskap mot omgivelsene.

2383. Når et menneske ber et annet menneske eller vesen om hjelp, er det i virkeligheten en bønn til Guddommen. Er det ikke et fysisk vesen i nærheten, kan vesenet be direkte ad telepatisk vei, og denne bønn blir da hørt av diskarnerte vesener eller skytsengler. Bønnen vil dog kun bli oppfylt dersom dens innhold er til gagn for vesenets videre utvikling. Gjennom bønnen overfører Guddommen kraft og styrke fra de sterke vesener, og til de svekkede vesener. Slik kommer sistnevnte lettere gjennom deres kriser og vanskeligheter.

2384. Via vesenene i de fullkomne lysverdener, så opplever Guddommen sin primære bevissthet i fullkommenhet, allvisdom og allkjærlighet. I den mørke del av kretsløpet, dvs. de primitive og uferdige verdener, opplever Guddommen den livsviktige kontrast, som gjør at "han" kan oppleve seg selv som det høyeste vesen - som Guddom og Fader for alle eksisterende levende vesener.

2385. Livet eksisterer altså som en innadventd opplevelse for Guddommen, og samtidig en utadventd opplevelse for de levende enkelt-vesener.

2386. Guddommens primære bevissthetsorganer, utgjøres av individene i Det Riktige Menneskeriket, Visdomsriket, Den Guddommelige Verden og SalighetsRiket. Herigjennom befinner Guddommen seg i den allerhøyeste bevissthetstilstand som finnes. Nemlig allvisdommen, allmektigheten og ALLMAKTEN.

2387. Men de som NÅ er i Guddommens primære bevissthet, har ikke alltid vært der. Nei, de har tidligere vært gjennom de primitive, uferdige stadier, og det er i kraft av erfaringene fra disse uferdige soner at vesenene nå har blitt ferdigutviklet. Likeledes har individene i Guddommens sekundære bevissthet dvs. individene i plante- og dyreriket, ikke alltid vært der. Nei, denne livets fostersone eksisterer kun for å danne kontrast til livets virkelige livssone, dvs. ovennevnte riker.

2388. Guddommens bevissthet er stadig i fornyelse, ettersom stadig "nye" vesener skaper i denne høyintellektuelle sfære. Utvikling er i sin høyeste analyse, en fornyelse av Guddommens evige livsopplevelsesevne. Dvs. evnen til å manifeste (skape) og oppleve livet.

2389. Guddommens sekundære bevissthet er kosmisk sett sovende eller ubevisst. Her hersker kulminasjonen av uvitenhet og villfarelser. Her gjøres livsfarlige handlinger, som resulterer i de mest ulykkelige skjebner. Vesenene her kan selvsagt umulig oppfatte noe av Guddommens primære bevissthet. Her hersker derav den kosmiske død!

2390. Den kosmiske død, er altså kun et midlertidig stadium. Dette danner den nødvendige kontrast til det virkelige liv i Guddommens primære bevissthet.

2391. Ingen oppfattelse i mørkesonen er helhetlig, universell eller absolutt sann. Men uvitenheten skal gradvis avløses og erstattes av kunnskapen, som vokser fram når individet trer inn i den kosmiske fødsel. Alle dogmereligioner som er utgått fra denne fostersone, vil måtte vike for den nå åpenbarte kjærlighetsvitenskapen.

2392. I kraft av kretsløpsprinsippet, kommer ethvert levende vesen på sin rette plass - der det kan gjøre størst mulig nytte, som *midlertidig* kvalitet som livsorgan i Guddommen.

2393. Kosmisk sett finnes intet absolutt ondt - ingen død og fortapelse. ***Mørket er kun et livsfornyelses-område.***

2394. Vi er alle uten unntak Guddommens skapelses- og livsopplevelsesredskaper. Vi skaper selv vår skjebne, og får vi får alt vi sender ut energi - handlinger og tanker - tilbake fra Guddommen eller våre medvesner. Alle levende vesener lever i et samarbeidsforhold - i et mønster av samhörighet. Foreldreprinsippet betinger at de sterkere vesener hjelper de svakere. Med andre ord at de innvidde hjelper de utvitende. "En hel verden på det åndelige plan er i permanent beredskap for å hjelpe alle de nødstelte og hjelpeløse vesener på det fysiske planet". All hjelp skjer i nøye kontakt med livets lover, dvs. skjebnelovene. Der vesenet absolutt skal lære noe bestemt, vil hjelperne ikke kunne bryte inn, da dette faktisk ville bremse vesenets utvikling i humanitet og intellektualitet. Bønnens hensikt er å hjelpe alle vesener til å være i kontakt med livets bestemmelse på de særlige utviklingstrinn hvor de befinner seg. Alle utviklingstrinn har deres tilsvarende skytsengler. Disse sørger for at hjelpen blir til 100% velsignelse for vesenet selv.

2395. Livets største eventyr er det levende vesens oppvåkning til permanent dagsbevisst tilværelse i den absolutt eneste sanne Guddom - selve Verdens-Altets altomspennende opphav - alle levende veseners Fader/Moder. Vi har alle hver især vår uunnværlige plass i Guds bevissthet, der hvor vi opplever den mest kjærlige undervisning om lys og mørke, og slik skaper den evige opplevelse av selve LIVET.

Sitat: "***Ja, i sannhet, Guds eget syn; alt er såre godt, sees her som livsmysteriets urokkelige løsning eller facit.***"

(dette var da siste stk i LB6, som ble gj.gått og notatført som avslutning den 20.feb-86, innskrevet på data i feb09)

notater fra del 7 (LIVETS BOG, del 7):

16.kap; DEN KOSMISKE VERDENSMORAL

2396. Selve opplevelsen av Guddommen, er en absolutt personlig opplevelse for det enkelte levende vesen. Den kan kun oppnås ved absolutt egenopplevelse, uten ved påvirkning fra andre. Denne opplevelse opptrer først når vesenet i tilstrekkelig grad har nådd gjennom spiralkretsløpets vintersone.

Hele skjebnen eller livsopplevelsen, er virkninger av de førsteårsaker man selv utløste, pga. begjær eller hunger.

Har begjærenes tilfredsstillelse begrenset andre levende veseners naturlige livsopplevelse eller livslykke, har de vært av drepende natur. Men virkningene vil alltid resultere i en utvikling av den humane evne, som igjen vil gi vesenet opplevelsen av "den store fødsel" når denne evnen er ferdigutviklet.

2397. Den dyriske væremåte skaper kortslutninger direkte i den menneskelige elektriske struktur. Disse kortslutninger av den menneskelige del, kjenner vi som skinnsyke, sjalusi, skjennerier, hissighet, vold, mord og drap. Dette er absolutte hindringer i å oppnå full kontakt med Universets grunntone - allkjærligheten.

Det dyriske i mennesket kan kalles "terskelens voktere", og er den absolutte eneste årsak til all lidelse, krig, mord, lemlestelse og sykdom. Kun ved å overvinne og nedbygge disse dyriske væremåter, kan "kosmisk bevissthet" erverves.

2398. Hele det uferdige menneskes bevissthet og mentalitet, er bygget opp av de to store mentale energikombinasjoner som vi kjenner som hatet og kjærligheten. Det er altså kombinasjoner av disse energier som de levende individers bevissthet består av.

2399. mennesket tror at dette å vær "ond" eller "god" kun er en viljesakt. Begrepene straff, hevn og tukt, er en virkning av dette. Det skaper dressur av det levende vesen, men en eventuell forandret væremåte, er derved unaturlig for vesenet. Man kan ikke trekke et vesen fra et lavere utviklingstrinn, til et høyere trinn gjennom straff.

2400. I fremtiden vil straffesystemet avskaffes, men samfunnet vil måtte beskytte sine vanlige innbyggere mot "forbryterne". Det vil bli opprettet områder innenfor statene hvor "de yngre" kan få utfolde seg, uten å skade det øvrige, lovlydige samfunn. Her vil det finnes skoler, kinoer, sportsbaner, osv. og vil derfor ikke være noe fengsel. I verdensstaten er man innforstått med at "forbrytere" ikke eksisterer.

2401. All krig og fiendskap skyldes i stor grad den uvitenhet som råder på området om de enkelte veseners utviklingsgrad.

Jesus demonstrerte jo en fullkommen væremåte ovenfor sine forfølgere, der han ba for dem midt i de voldsomme lidelser som de hadde påført ham. Men denne væremåten kunne altså jordmenneskene slett ikke forstå, da den var

den rake motsetning til den krigshverdag som de selv levde i.

2402. Det levende vesens opplevelse av livet, reguleres i kraft av det evige prinsipp som vi kjenner som "den høyeste ild". Denne befordres gjennom et organsystem som vi kaller "de sympatiske anlegg"- som igjen befordrer kjønnsdriften.
2403. Den seksuelle struktur, utløses gjennom den maskuline- og den feminine pol. Disse to polers innbyrdes forhold bestemmer hele livsopplevelses-tilstanden, og plassen på utviklingsstigen. Bestemmer dets viten og kunnskap, og forhold til Guddommen for øvrig.
2404. polbevegelsen danner en slags evig rytme i vesenet, der den veksler mellom "balanse" og "ubalanse" i overbevisstheten.
2405. Hos "dyret" har den ene pol føringen, men etter hvert begynner også den motsatte polen å vokse i dyret. Slik oppstår gradvis "det menneskelig bevissthetsområde" - som rommer alt av intellektualitet, humanitet og tilslutt også intuisjonen.
2406. Det uferdige menneske har således et dyrisk bevissthetsområde (den primære pol), og et menneskelig bevissthetsområde (den motsatte pol). Sistnevnte pol avføder "de gode" væremåter, mens den andre polen ligger til grunn for alt av "det onde".
2407. Det er svært viktig å forstå vår nestes særlige livsinnstilling og derav påfølgende væremåte. Manglene på denne forståelse, skaper ragnarokk og helvete i sin kulminasjon. Det er altså **uvitenhet** som er årsak til alt av det onde.
2408. Intelligens -evnen kan enten brukes selvisk eller uselvisk. Dvs. enten i "det godes" eller "det ondes" tjeneste. Det er den humane evne som avgjør dette. Humaniteten utvikles kun gjennom lidelser. Lidelser som ens neste gjennomgår, husker en også ubevisst selv å ha gjennomlevd, og slik avfødes ønsket om å hjelpe.
2409. Jo mindre utviklet et vesens sympatiske anlegg er, jo mindre kjærighet og humanisme kan det utløse i sin væremåte ovenfor sin neste. Det kan da vanskelig tilgi en "urett" med sitt hjerte.
2410. Men vesenet kan ikke selv noe for at det ikke kan tilgi, - at det ikke har utviklet noen kjærighetsevne. Dette er evner som vil utvikles gradvis, gjennom livets direkte tale. Å dømme andre ut fra sitt eget utviklingstrinn, er jo også uttrykk for uvitenhet.
2411. All ufred mellom mennesker, skyldes deres feilaktige bedømmelse av hverandres moral og livsoppfattelse. De vet enda ikke at alle "de andre" slett ikke kan være annerledes enn de nettopp nå ER, på basis av deres samlede erfaringer. Og hvordan skal de mindre utviklede få tillit til de "over seg" - når disse sistnevnte kun straffer og henretter de mindre utviklede.
2412. Gjennom de kosmiske analyser, ser vi at det dypest sett ikke finnes noe "ondt" i Universet. Det "onde" er nødvendig for å danne kontrast til "det gode".
2413. Det innerste i det levende vesen - altså overbevisstheten (X1+X2) - er absolutt hevet over alle "farer".
2414. Men i den fysiske materie, lærer vesenet livets absolutte lover, og slik fornyes

igjen bevisstheten her.

2415. Livet - "Jeg'et" - kan altså danne seg organismer og herigjennom oppleve livet - dvs. det kan vekselvirke med det øvrige Univers - mikro - mellom - og makrokosmos.

2416. Bare det uferdige menneske er absolutt kosmisk "blind" og derav frykter det døden som den endelige avslutning av sansning.

2417. For hver gang vesenet inkarnerer i en fysisk organisme, er det blitt beriket med talenter, som er dannet av erfaringer, lidelser og nytelser som de tidligere liv har avfødt. For hvert liv blir det derfor mer og mer fullkommen.

*

Hvert vesens organisme, er det mest hårfine redskap for den opplevelsestilstand, som vesenet utgjør på sitt trinn!

2418. All krig og konflikt, skyldes at vesenets mentalitet er av så forskjellig nivå utvikling. De vil derav oppfatte ting forskjellig. Mennesket er et dyr så lenge at det lever etter den samme lov som gjelder i dyreriket: "enhver er seg selv nærmest".

2419. Mennesker som lever etter dyrerikets lover, oppfatter ikke sin væremåte og fremferd som umoralsk.

*

I en menneskeorganisme, kan det inkarnere vesener av en mengde forskjellige moralske trinn - fra de primitive ape-mennesker, til det nesten ferdig menneske.

2420. Den menneskelige utvikling av dyret, forfiner organismen. Dette skjer i en lang utviklingsepoke.

2421. Grunnet på sin intoleranse, forstår ikke de uferdige mennesker andre væremåter enn deres egen.

2422. En kultur som er basert på krig, straff, tortur og henrettelser, er ingen kultur i kosmisk forstand. Den er primitivitet og uvitenhet. Det motsatte av sann kristendom.

2423. De enkelte utviklingstrinns mennesker, kan bedømmes på den grad av kjærlighet som deres daglige væremåte utgjør. Jo mindre drap, mord og krigstendenser som finnes i et folks væremåte, jo høyere er dette folk utviklet.

2424. Dyrets utvikling av intelligensen, medfører at denne "nye" evne først tas i bruk i selvoppholdelsesdriftens tjeneste. Denne kulminerer i såkalte forsvarsvåpen, som har en enorm drapskapasitet. Disse utvikles som et resultat av den intelligens-utvikling som mennesket nå oppøves i.

2425. Men krigen befordres på alle plan blant de uferdige mennesker, og mange slags "våpen" tas i bruk. De rike bekriger de fattige med økonomiske midler for å kunne bevare sin posisjon. Dette gjelder så vel for stater som for mennesker.

2426. Hele menneskeheten ligger i krig og kamp om Jordens materielle goder. Nesten ALT er gjort til privat-eiendom, bortsett fra luften og sollyset.

2427. jordmennesket mangler enda å få deres sympatiske anlegg utviklet, utover parringssympatien. Den motsatte pol er altså ikke ferdig utviklet, og derfor hersker da også delvis krigen og ufreden.

2428. Og i denne utvikling står jordmenneskene så vidt forskjellige nivåer, både

- gjeldende intelligens og humanitet. Mange ledes fortsatt i stor grad av instinktet, og lever liksom dyrene. Her hersker de enpolige tendenser, som misunnelse, sjalusi, skinnsyke, hevnakter, drap, mord og forfølgelse. Også "kultur-statene" viser disse primitive tilbøyeligheter innbyrdes.
2429. De påbyr sine innbyggere å drepe i krig eller selvforsvar, mens drap ellers bevirker fengsel og tukthus. Altså en helt splittet moral, med en tydelig ulogisk sammenheng.
2430. Landene utdanner sine folk til å bli genier og eksperter i draps og ødeleggelses-kunnskap, samtidig som de mener å være kristne. I realiteten er det hedenskap.
2431. Kristendommens fundament er den samme som den interplanetariske kosmiske verdensmoral. Denne er basert på tilgivelse og ikke-vold. Dette demonstrerte Kristus, ved å ikke øve motstand mot å bli spikret opp på et kors. Han forstod at de slett ikke viste hva de gjorde. Han viste et praktisk eksempel på Verdens-Altets grunntone - nemlig nestekjærligheten.
2432. Dagens praktiserte kristendom, er altså sann hedendom, og dette er logisk, da de slett ikke forstår kristendommens åndelige struktur. Deres uvitenhet er en slags dødssykdom for det gamle verdensbilde. Og også gift for deres mentale struktur. Men alt dette bevirker altså at "dommedagen" kan oppstå, og dette ragnaroket vil igjen avføde lengsel etter fred og kjærlighet.
2433. All ufred, krig, myrderi og hevnakter, skyldes kun *en ting*; nemlig uvitenhet. Uvitenhet skyldes manglende utvikling, dvs. det er uferdig i den tilstand som det står på i utviklingen. Kun veiledere i fra høyere trinn i utviklingen, er moralsk sett fullkomne - ellers er klodens befolkning uferdige som skapelsesprodukt.
2434. Jorden er befolket med levende vesener som kosmisk sett har en meget liten evne til å forstå hverandres tilværelse og livsoppfattelse. De har heller ingen evne utviklet til å sanse den Universelle kjærlighet. Men jo høyere trinn de står på - jo mer fullkommen vil deres oppfattelse av livsmysteriets løsning være.
2435. Alle vet at jordmenneskene er forskjellig utviklet, men ingen vet HVORFOR! De tror at selve moralen og væremåten er en ren viljesakt, og derfor mener de rettferdig å kunne straffe de som er lavere utviklet.
2436. De fleste av klodens mennesker lever etter loven om "den sterkestes rett". Makten er dominerende over rettferdigheten - og denne samme tendens gjelder for de rene dyr. "Freden" er kun våpenbalanse - og der denne brister oppstår det krig.
2437. Men krigen undergraver seg selv da den skaper lidelse og Ragnarokk. Alle smerter er "terskelens voktere" - da de stanser individene i deres ødeleggende virksomhet av seg selv og andre. Helvetesqualene skaper en antipati mot å utnytte andre medvesner i egoistisk selvtekt.
2438. Mørket eksisterer kun for å lære vesenet å kjenne forskjell på godt og ondt. Dette lærer de her i maktens verden, hvor man stoler mer på våpen enn på Guddommens styring av utviklingen. All straffebruk, er en klar overtredelse av livsloven, da den er en hevnhandling.
2439. All straffebruk ovenfor forbrytere, røver og mordere, er en hevnhandling fra

- samfunnets side. All bruk av dette middel avslører strafferens egen uvitenhet.
2440. Ingen kosmisk lov kan forsvare bruken av straff. Karmaloven regulerer all skjebnedannelse, dvs. denne "straff" som vesenet i sin uvitenhet påfører seg selv, er den eneste "rettferdige straff" som finnes.
 2441. Absolutt alt vi gjør mot vår neste, vil på et tidspunkt vende tilbake til opphavet, og påføre det den samme energi tilbake som belæring. Kun når vi har lært, og slett ikke KAN NENNE (betyr kan "klare") å påføre vår neste en særlig lidelse (f.eks. bedrageri) - er vi "beskyttet" gjennom vår egen utstråling, og slipper da å få denne belæringskarma tilbake.
 2442. Vesenets nåværende skjebne er i stor utstrekning et speilbilde av dets fortidige væremåte. Men dette vet allmenheten intet om. Derfor legges det nettopp nå spirer til mange ulykkelige skjebner, i kommende tider, for alle som viser primitiv selvishet, hat, bedrag, drapslyst, uærlighet, osv. Alle vandrer her mer eller mindre i blinde, så lenge de ikke kjenner til livslovene. De som i dag lider, har altså i fortiden selv bevirket tilsvarende lidelser for andre levende vesener. Alle energier følger et kretsløp tilbake til kilden - til "Jeg'et".
 2443. Man kjenner altså ikke sannheten om sitt eget liv som evig. Og uten kunnskap om denne evighetsnatur, og reinkarnasjonen, kan man aldri erkjenne eller forstå den Guddommelige rettferdighet og allkjærlighet.
 2444. Ingen kan herav bli rammet av en skjebne som det ikke selv har påført andre, dvs. som det selv er skyld i. Dette er selve rettferdighetens kulminasjon!
 2445. Men i kraft av "syndsforlatelses-prinsippet" - får man kun den karma tilbake som er nødvendig for å lære vesenet praktisk nestekjærlighet. Man slipper å lide, dvs. belæres ytterligere - når man har lært å ikke gjøre mer "ondt" på det særlige felt.
 2446. Loven om å høste slik som har sådd, er en kosmisk hovedgrunnlov. Man får ikke gulrøtter ved å SÅ hvetekornspirer!
 2447. Karma og skjebne, må ofte bringes tilbake til opphavet gjennom andre vesener, som budbringere eller "karma-organer". Men disse har altså egentlig intet ansvar for energien, sett fra det STORE overblikk. De er kun utløsningsorganer for energien, som i fortiden gikk UT FRA dette "opphavelige"/ansvarlige vesen. Alle får NØYAKTIG den skjebne de skal ha. Den eneste sikre "beskyttelse" mot ond skjebne, er den grad av beskyttelse som det selv gir andre levende vesener.
 2448. På dette grunnlag, kan man forstå at man *skal tilgi absolutt alt* som en påføres av ubehag. Karmaorganet tilbakefører jo energien (som da kan være negativ eller ond) - kun av uvitenhet om at dette skaper dets egen framtidige skjebne og karma. Å bli sint, bitter og hevngjerrig på de som Guddommen velger å bruke som "karma-undervisere" - er en 100% kosmisk misforståelse.
 2449. Oppfyllelsen av livsloven er tilgivelse og atter tilgivelse. Det er veien til LYSET, til lykken og saligheten.
 2450. Man kan beskytte seg mot et primitivt vesen, uten å måtte lemleste det. I særlige tilfelle, kan en beskyttelse også inkludere bruk av makt, men ikke mord og drap.
 2451. Jordmennesket er kosmisk blind. Det mangler evner til å forstå den skjebne

som det lever i. I uvitenhet gis ofte skylden til de medvesner man omgås i livet. Men ingen misforståelse kan være større enn denne, da ingen kan være selve årsaken til andres ulykke og lidelser. Den første og dypeste årsak ligger hos vesenet selv. Herfra utgikk energien, og hit må de vende tilbake.

2452. Kristus sa vedr skjebnen at "hvert hodehår var talte (tellet)". Og dette avspeiler den absolutte sannhet. Intet er tilfeldig av hva man rammes av i ulykker og lidelser. Var det IKKE SLIK, ville hele Verdens-Altet være avsporet. Sitat fra dette stk: *"hvert eneste lille sandskorn ved havets bred er under samme guddommelige kontrol og kan aldrig nogen sinde komme ud af denne. Hvis blot et lille støvfnug kunne lægge sig tilfældigt, ville hele verdensaltet være af lave, ja der ville ikke engang være noget, der hed "levende væsener", der ville ikke være noget, der hed "bevidsthed"... "*
2453. Alt mørke som skapes og oppleves, er en livsbetingelse for skapelsen av de nødvendige kontraster til lyset. Uten disse kunne intet oppleves. Således er "alt såre godt".
2454. Mørket kan ikke fjernes ved straff. Straffen bevirker derimot at det onde fordobles og får ekstra kraft.
2455. Individets væremåte avspeiler dets bevissthetstrinn og oppfattelsesevne. Det kan ikke løfte mentale steiner som er tyngre enn hva det har krefter eller evner til.
2456. Dressur er ikke fundamentet for fremtidens moral, slik som den er det for dyrene i et sirkus. Et umodent vesen som dresseres, vil bli bitter og hatefull på det samfunn som straffer det som forbryter.
2457. Å skape verdensfreden, er ikke et spørsmål om vilje eller makt. Man tror man kan skape freden med forsvar, oppbygd som et maktapparat, men dette er altså en illusjon som de vil erfare.
2458. "Freden" er kun et utviklingsspørsmål, avhengig av den mentale kvalitet. Den absolutte fred kan kun skapes av det helt ferdige menneske, som igjen eksisterer når det helt ferdige menneskeriket er fysisk manifestert. Dette rike er det siste rent fysiske rike i denne utviklingspiral.
2459. Menneskets nuværende mentalitet er splittet i en dyrisk del, og en menneskelig del - som bevirker prinsippet heller å gi enn å ta. Denne sistnevnte del er som vi vet under utvikling, og vil bli helt dominerende i menneskets slutfasit, på det fysiske plan - der de blir "ett med Gud".
2460. Det er altså de menneskelige egenskaper som skal føre menneskene ut av "dommedagsepoken" som nå avslutter dyreriket. Disse egenskaper ble demonstrert av Verdensgjenløseren Kristus, som kulminerte ved at han ikke motsatte seg korsfestelse. Han tilgav alt som gjort imot ham. Han var foregangsmodellen for det menneske som vil tilstrebe å oppnå lykke og livslyst på sin livsvandring.
2461. Alle mennesker vil komme til denne væremåten som slutfasit på sin utviklingsvei i kretsløpets mørkefase. Alle vil på et tidspunkt bli ett med Guds væremåte, og da kan de virkelig med hjerte og intelligens - elske sine fiender eller forfølgere.
2462. I kraft av den evige kosmiske evne - sanseevnen - skapes livets opplevelse. Denne er basert på opplevelsen av kontraster, som kan utskilles som behag og

- ubehag. Dette er reaksjoner eller "bevegelses-kollisjoner". Dette gir kraftutfoldelse, eller energi-utløsning. Det siste er lik viljesutløsning, som igjen kun kan forekomme hos noe LEVENDE.
2463. Altså er alle bevegelser - uten unntak - ledd i en tankefunksjon. Hele naturen er en gigantisk åpenbaring av slike tankefunksjoner, som foregår utenfor menneskets medvirkning, og kan sies å være Guds manifestasjon og tilkjennegivelse.
2464. Logikk er noe som skapes, og resulterer i noe som blir til glede og velsignelse for levende vesener. Ukjærligheten er basert på en ulogisk struktur, dvs. den blir IKKE til glede og velsignelse for levende vesener. Alt av "det onde" - er ulogiske skapelser. Dette skaper sykdom, sorg og bekymringer. Og som vi vet er disse realiteter helt nødvendige for å skape kontraster til lyset.
2465. **udødelighet = evig livsopplevelse.** Det må derfor finnes en evne til å oppleve i evighet. Dvs. en evig livsopplevelsessevne. Denne inkluderer vesenets frihet til å gå imot Verdens-Altets logikk. Dersom livsloven ikke kunne overtredes, eksisterte den slett ikke.
2466. livsloven kan altså overholdes eller overtres. Vesenet er fritt stilt her. Det kan skape enten mørke eller lys omkring seg.
2467. Både mørket og lyset er like nødvendige skapelser, selv om mørket vil oppleves som ubehag når dette er blitt opplevd til mettelse. Begge prinsipper er altså kosmisk sett like nødvendige, og således ER "Alt såre godt".
2468. "Jeg'ets" frihet til valg er en kjensgjerning, men alle valgene (årsakene) skaper visse virkninger som blir vesenets skjebne. Denne skjebne blir da direkte en følge av de valg man foretar. Og slik sett er man da sin egen skjebnes herre. Uansett hvem som bringer energiene tilbake til kilden som karmaredskap, så er dette "redskap" kosmisk sett uskyldig. De er aldri de VIRKELIGE årsaker.
2469. De tilbakevirkende energier skaper VITEN for vesenet. Det lærer å forstå hva som skaper "det onde" - så vel som "det gode". Med intelligensen lærer det å sortere og sette sammen de riktige energier bevisst.
- Nestekjærligheten og humaniteten utvikles gjennom lidelsesserfaringer. Dette ved en "gjenkjenner" andres lidelse i sin egen kropp og sjel. Slik føler vi da PLIKT til å hjelpe vår neste i nød. Dette er altså medlidenhetsevnen.
2470. Nestekjærligheten skal etter hvert komme til praktisering i hverdagen og i samlivet. Men enda er denne evne for svak til å danne motvekt av betydning mot den eksisterende krig og hevnemoral.
2471. "Den Høyeste Ild" er den regulerende kraft bak kjærligheten. Den har organisk sete eller utspring i vesenets to seksuelle poler i X2.
2472. "Den Høyeste Ild" bevirker tiltrekning og frastøtning mellom individene. Alle individene er individuelle - de utgjør hver især en enhet. Samtidig er de sammenbundet til en total enhet, som er den evige Guddommen.
2473. Verdens-Altet er et eneste strålende, urokkelig og udødelig altomfattende ocean av liv - oppdelt og manifestert gjennom alle eksisterende levende vesener.
2474. Den tilsynelatende adskillelse av individene, skapes ved at de er ikledt

- individuelle legemer. Disse legemer er rotfestet i vesenets JEG, via overbevisstheten med skjebneelementet og talentkjernene.
2475. "Jeg'et" kan ikke deles, da det i seg selv er udelelig. Det er kun "noe". Dette "noe" er felles for alle. Det er gjennom "Jeg'et" at alle vesener er sammenknyttet.
2476. På "Jeg'ets" eget plan, er alle identiske. Kun sett fra organismens utsynspunkt, utgjør vi adskilte vesener.
2477. Sann kjærlighet er individets draging mot andre individer. Denne kjærlighet avføder også trangen til å kjærtegne andre levende vesener. Dette Guddommelige "slektskap" - at en ubevisst gjenkjenner identiteten mellom eget og andres "Jeg" - ER DEN VIRKELIG NESTEKJÆRLIGHETSEVNEN. Kjærligheten forener vesenene mentalt sett, og gir lykke og salighet.
2478. Tiltrekning ligger til grunn for alt som kommer inn under begrepet behag. Frastøtning er tilknyttet ubehag. Disse kontraster er grunnlaget for all sansning. Alt skapt utgjør kontraster. Likeledes er hat og kjærlighet kontraster. Det samme gjelder for solskinn og nattemørke.
2479. **Spiralkretsløpet opprettholdes ved kontrastprinsippet, og loven for hunger og mettelse.** Gjennom dette blir livsopplevelsen holdt vedlike - den kan aldri stanse. Kontrastprinsippet ligger også til grunn for skapelsen av de to kjønn i dyreriket. Kontrastprinsippet er derved knyttet til den høyeste ild.
2480. Den høyeste ild her sete i individets overbevissthet. To særlige kosmiske organer består denne enhet av. Vi kjenner disse organer som den maskuline og den feminine pol. I kretsløpet reguleres disse to polers utfoldelse til å gjøre vesenet til et "halvvesen" i dyreriket, mens det er et helvesen i de øvrige riker. Som "hel-vesner" er de i samklang med Guddommen, og kan oppleve hans totale bevissthet som nettopp opprettholdes ved allkjærlighet.
2481. Men for at mørket skal kunne gjenskape bevisstheten, må vesenet omskapes til å bli et enpolig (ubalansert) vesen. Her kan det da umulig elske sin neste som seg selv. Her blir vesenet en skaper av mørke og disharmoni. Og årsaken er altså denne særlige polkonstellasjon.
2482. Jordmennesket er ikke lenger rent enpolig, og jo mer den motsatte pol er i utvikling - jo mer nestekjærlig eller menneskelig framtrer vesenet. De mer enpolige vesener kan kun utvise sympati ovenfor det motsatte kjønn - ektefellen, samt avkommet. De er uvennlige mot vesener av eget kjønn. Men også disse er underkastet polforvandlingen - selvsagt uten at de er klar over det rent dagsbevisst.
2483. Polforvandlingens mange ytre virkninger i samfunnet kan de uinnvidde mennesker ikke forstå. De kjenner kun den del av det seksuelle prinsipp som vedrører parringsprosessen. Alle de seksuelle avsporinger og abnormiteter kan de slett ikke forklare. De mener iblant at den kun er viljestyrt, og må avstraffes.
2484. Jordmenneskets forskjellighet i væremåte, i forhold til de rene dyr, skyldes hovedsakelig polforvandlingen.
2485. Denne bevirker altså en psykisk forvandlingsprosess, og derved en ny moraloppfattelse, i forhold til den enpolige moral.

2486. Hele den siviliserte verden har hittil utelukkende stimulert menneskene i den enpolige væremåte; forelskelse, ekteskap, familieskap og avkomsbeskyttelse.
2487. Dette samtidig som mennesket har distansert seg fra de rene dyr på tenkningens og skapelsens område. Det - altså mennesket - kan beherske materien til nesten fullkommenhet.
2488. Men menneskets bruk av intelligens har også mangfoldiggjort og forsterket det drepende prinsipp. Bevisstheten framtrer da som "djevelbevissthet". Men denne mentalitet blir en belastning for mennesket, der den skaper opprustning og frykt, for å kulminere i krig og elendighet.
2489. Djevelbevisstheten skal ikke bebreides noen, da den utgjør et naturlig stadium i dyrerikets siste halvdel. Å utføre hevn eller straff, fjerner nettopp beskyttelsen mot hevn og straff fra andre vesener. Djevelbevisstheten representerer kulminasjonen i kosmisk "død". Men ved å gjennomleve dette stadium, blir vesenet innvidd i mørkementaliteten.
2490. Det lærer da etter hvert å etterleve livsloven om å elske sin neste som seg selv. Det får en økende fri vilje til å gjøre egne valg, etter hvert som det vokser ut av instinktene.
2491. Og denne utdrivelse av dyreriket styres av den høyeste ild.
2492. Denne ild søker nå mot balanse eller likevekt i sin sluttfacit. Denne balanse er samtidig absolutt rettferdig eller allkjærlighet.
2493. Alt av det onde skyldes ubalanse i polkonstellasjonen, og derav "kortslutninger" i vesenets tankeliv.
2494. Den ene pol bærer mørket i dyreriket, mens den andre bærer lyset.
2495. Den "motsatte" pol er altså organ for alt av det godes utfoldelse; intellektualitet, kjærlighet og alt som ligger utenfor den ekteskapelige struktur.
2496. Den "ordinære" eller primære pol befordre det rent ekteskapelige eller parringsmessige i vesenet. Denne føres i kraft av instinktet, og skal primært befordre parringsdriften, som skal skape inkarnasjonsmuligheter for vesener av samme race. Instinktet ligger da bak parring, beskyttelse av avkom, berging av føde, og kamp mot rivaliserende vesener.
2497. De rene dyr har kun disse snevre interesser, men jordmennesket er ikke lenger et rent dyr, men har distansert seg fra disse ved at det har fått en mengde interesser ved siden av det ekteskapelige. De har utviklet begynnende høyere bevissthetstilstander, eller de svake fosterevner til "kosmisk bevissthet".
2498. De utenomekteskapelige interesser, frigjør mennesket mer og mer fra de dyriske instinkter. Men mennesket er fortsatt en blanding mellom dyr og menneske.
2499. Men dog så minsker eller degenererer det dyriske, og i samme grad er jordmennesket på vei mot **Det Riktige Menneske**. Mennesket er et sfinxsvesen med menneskelig "hode" og dyrisk "kropp".
2500. I samme grad som vesenet dyrker og stimulerer de dyriske tendenser, vil dets menneskelige utvikling hemmes. Men å hemme den menneskelige utvikling er imot livets mening, eller den Guddommelige vilje.
2501. Dette vil nemlig bevirke at vesenet vil komme til å lide, og slik vil det snart oppdage ondets rot. Det blir mer lydhør ovenfor en høyere veiledning i moral

og væremåte. Og da er det snart modent for å oppleve livsmysteriets løsning - dette "å se Gud".

2502. Da ser det at intet vesener kan etterleve en høyere livsstandard enn den som det i øyeblikket tilhører. Derfor må alle tilgis når de ikke kan oppfylle en moral som er høyere enn dets utviklingstrinns kapasitet.
2503. "Natur- menneskene" har den dyriske væremåte i overvekt i sin bevissthet. De vil nå relativt hurtig utvikle deres intelligens - ettersom de har all den øvrige teknikk som læremestre. Men følelses-energien vil dog måtte utvikles over lengre tid. Her hjelper kun lidelses-erfaringer.
2504. **De sympatiske anlegg vokser parallelt med polutviklingen.** Denne kjærlighet utenfor den parringsmessige, er den første begynnende oppfyllelse av livets største bud: "du skal elske din neste som deg selv".
2505. Kun gjennom denne kjærlighet uavhengig av kjønnslig forbindelse, kan vesenet bli allkjærlig, og derved motta de kosmiske glimt som kan heve det over de materialistiske fasiter. All sympati til eget kjønns vesener er en indikasjon på denne mentalitet.
2506. Denne nye sympatiutfoldelse vokser i alle individer, i takt med deres økte tankevirksomhet. Dette skjer selvsagt like godt om man er utdannet eller om man er professor. Men den etablerte vitenskap er enda ganske utvitende om denne mentale forvandling, og i kraft av deres autoritet, så bremser de mange vesener i deres oppfattelser på dette område.
2507. Men tørre tallanalyser er ingen hjelp i åndelig/sjelelige kriser. En fullkommen verdensstruktur kan ikke skapes kun ved dette - innsikt i den åndelig evolusjon må til. Men de uvitende forstår slett ikke polforvandlingens ytre, tidlige symptomer.
2508. Dyret dreper sine abnorme (inkl.avsporede/og skadde) artsfrender. Dette instinkt ligger også bevart i de mer primitive mennesker. Derfor vil disse oppfatte de begynnende dobbeltpolede vesener som avsporede, og derfor rent instinktivt forfølge disse. Men utviklingen av dobbeltpolheten kan ikke stanses, men vil kun en tid kunne skjules, for å unngå forfølgelse og intoleranse.
2509. Mange jordmennesker er ikke lenger egnet for å føde og oppdra barn. Her er foreldrefølelsen degenerert, og eventuelle barn som de måtte få, blir til ulykke både for dem selv og barnet.
2510. Prostitusjon er ikke kjøp og salg av sympati og kjærlighet. De prostituerte må trene seg opp til ikke å engasjere seg følelsesmessig i sine samleier. Ofte har de halliker som kan tilfredstille dem med brutale metoder. Men kjøp av all slik prostitusjon er kun en form for onani.
2511. Men den seksuelle kraft sprenger også mange normale ekteskaper. Skilsmisene florerer på grunn av stadig nye forelskelser, som oftest blir kortvarige. I forhold hvor ektefellene har dårlig økonomi, er dette ofte årsaken til at de fortsatt holder sammen.
2512. Mange setter altså barn til verden uten tanke på at de samtidig forplikter seg å være fysisk skytsengel for sitt eget barn. Derfor må statene opprette f.eks. barnehjem. Men oppdragelsen der blir ofte kald og følelsesløs i forhold til den personlige, kjærlige oppdragelse som et barn kan få hos kjærlige foreldre,

- som virkelig elsker sine barn.
2513. Jordmenneskets ekteskapelige stabilitet kan ikke måle seg med dyrenes, som jo lever utelukkende for deres parringstilstand og avkomsbeskyttelse. Her finner vi de lykkelige ekteskapers sone, som jordmennesket har siktet deres moralmodell imot. Selv kan dog ikke jordmennesket lenger leve etter denne ekteskapslov i evig lykke.
 2514. Hos dyrene blir deres parringstilstand ledet av instinktet, som bevirker forelskelsen. Denne gir lysten til ekteskap og samliv full krafttilførsel. Så lenge dette instinktet er sterkt hos begge partene i et forhold, vil vi finne et lykkelig ekteskap. Martinus sier i dette stykke, at det finnes ekteskap hvor partene har vært gift med hverandre gjennom flere inkarnasjoner!!
 2515. Når man så etter hvert har utlevd denne ekteskapelige kjærlighet med samme vesen gjennom flere liv, blir den erstattet av en ny sympati - den begynnende menneskekjærlighet. Slik fødes partene kanskje som søsken i senere liv - slik at de vil trekkes mot nye partnere - nye læreleksjoner.
 2516. I mangel på en logisk moralveiledning på det seksuelle område, må det gjøres en mengde bitre erfaringer her, som blir virkninger av de følelsesmessige lidelser som man har påført andre PÅ DETTE OMRÅDE.
 2517. Jordmennesket har enda "dyret" i seg i sterk utfoldelse, der denne mentalitet brukes i forbindelse med intelligensenergien. Da blir resultatet "djevelbevissthet".
 2518. Verdensreligionene har ikke lenger noen makt til å moralveilede mennesket. Men Guddommen har andre "midler" til å vise menneskene veien mot en ny moral, men denne er ingen "straff".
 2519. Dette er at de får lov å oppleve hva de har påført andre av lidelse. Hele skjebnen er kun et spørsmål om årsak og virkning. Vesenet kan fritt velge hva det vil, men alle valg har sin virkning. Stoffenes reaksjon kan jo kun læres ved eksperimentering. Og dette inkluderer at man tar feil MANGE ganger.
 2520. Kjærlighet og humanitet, er dette å ikke kunne nenne å gjøre det onde. Denne evne har vokst som en realitet - ut av virkningene av selvopplevd lidelse. Men vesenet kan kun skade andre som følge av uvitenhet. Men erfaringer omskaper denne uvitenhet.
 2521. "Avsporingsepoken" vi nå opplever, er like logisk som alle de øvrige av naturens skapelsesprosesser. Mennesket skal nå fram til å forstå og beherske den åndelige materie i minst likeså høy en grad som det i dag behersker den fysiske materie.
 2522. All fysisk skapelse må være logisk for å kunne oppfylle hensikten med dens tilblivelse. På samme måten må også all mental skapelse være logisk! Hvis ikke blir resultatet skuffelser, ergrelser, bitterhet og sinne. Rettledningen i logisk tankeføring sørger LIVET SELV FOR - ved den erfaring som det opplever og samler gjennom livet, og der dommedagens redsler og motgang har en nødvendig funksjon.
 2523. Utfra denne mørke opplevelse, vil den humane evne vokse, og med den; LYSTEN TIL Å VÆRE "GOD OG SNILL". Man får dog først absolutt innsyn i Verdensplanens hovedstruktur, gjennom den kosmiske bevissthet. Denne bevissthet er basert på intuisjonsenergien.

2524. Når individet begynner å bli humant, vil det bli mottagelig for den åndelige vitenskap. Altså livsmysteriets løsning som teori. Når denne teori er omsatt til praktisk fullkommenhet, er individet ferdig med å måtte leve i fysiske inkarnasjoner. Det blir da hjemmehørende i overjordiske, åndelige sfærer.
2525. Men først skal altså jordmennesket bli fri av sine dyriske automat-talenter; skinnsyke, sjalusi og egoisme. Disse egenskaper binder det til dyreriket.
2526. Men det er ikke bare et viljespørsmål dette å manifestere menneskelige egenskaper, men i høy grad basert på trening i å gjøre det gode, det uselviske, det menneskelige.
2527. Det ligger en "kosmisk automatikk" i dette at dyret gjennom selvopplevde virkninger av det som det selv har vært årsak til - bringer det tilbake til kjærligheten. Hele dyrets fremtreden er i høy grad en overtredelse av det 5.bud og nestekjærlighetsloven.
2528. Individets plassering som dyr eller menneske, er en virkning av dets polkonstellasjon. Som topologisk ferdig vesen kan dets sansevibrasjon komme i kontakt med den aller høyeste bevissthets-tilstand -kosmisk bevissthet.
2529. Men jordmennesket er enda for mye "dyr" til å kunne motta Intuisjons-energien. Det har enda ingen særlig utviklet kjærlighetsevne, utover forelskelses-evnen, som jo egentlig er selvisk-/instinktiv basert.
2530. Mange jordmennesker vil føle det nedsettende å høre at de kun er intelligente dyr - men ER, sier Martinus her - en absolutt kjensgjerning. Dette så lenge det lever etter dyrets livsprinsipper.
2531. Man skal beskytte seg mot de primitive og uferdige vesener som kommer en i møte på livsveien. Dette enten det gjelder en tiger eller et inhumant menneske. Men beskyttelsen må skje i full forståelse med den virkelige situasjonen, som begge er i på hver sin måte.
2532. Det er derav viktig å forstå polprinsippet og den forandring som skjer i "den høyeste ild" - når vesenet utvikler seg ut av dyreriket. Når vesenet f.eks. får samvittighetsnag, så er det en konflikt mellom den dyriske og den menneskelige bevissthet - eller mellom vesenets maskuline og feminine pol.
Alt av det menneskelige, er lagret i den motsatt pol!
2533. Når "dyret" begynner å utvikle den motsatte pol, begynner det å benytte intelligens-energien i øket grad. Men bruken av denne evne er enda kun for å mette dets selviske begjær.
2534. Verden over skjer dette at de gamle tros-religioner mister deres innflytelse og påvirkning av menneskene. De kan ikke gi dem de intelligensmessige svar og fasitter som de søker og krever. Men her er åndsvitenskapen "det eneste fornødne".
2535. For å forstå åndsvitenskapen, trenges ikke bare intelligens, men også humanitet eller kjærlighetsevne. Derfor vil ofte fremragende intelligens-baserte vitenskapsmenn ikke direkte kunne forstå åndsvitenskapen.
2536. Analysene er en kosmisk veiledning for vesener som trenger og ønsker dem, og som de er en livsbetingelse for. De "alminnelige" mennesker har enda en polstruktur som gjør at de verken ønsker eller har bruk for kosmologien.
2537. Men noen trenger kosmologien. Disse lever ofte ensomme og ugifte, og har en manglende evne til å forelske seg. De mangler lyst til å stifte ekteskap, og

- har ofte sympati til eget kjønn. Går disse inn i ekteskap, blir de som regel kortvarige og ulykkelige.
2538. Ekteskapet har vært en dyp tradisjonsbundet og hellig sampakt. At det skulle komme til en endring her, har man ikke tenkt på.
2539. For livets forvandling går sin gang, og denne bevirker at dette med ekteskap går mot sin naturlige avslutning.
2540. De rene hankjønnsfunksjoner er kun dette å befordre befruktningen av hunkjønnsvesenet, samt å være en beskytter av dette og avkommet. Hunkjønnsorganismen er bygd for at de diskarnerte vesener av rasen, skal ha en organisme å bygge opp sitt legeme i, og slik komme inn i denne fysiske verden.
2541. Jo mer utviklet et menneske er, jo større "område" kan det utfolde seg på. Og tilsvarende mindre blir det området som mennesket har til felles med dyrene; ekteskapstalantet med parringsdrift, forelskelsesevnen, lysten til å få barn, osv. At så mange ekteskap ikke fungerer, viser at disse vesener er inne i en forvandlingsprosess - bort fra de rene dyr.
2542. Sfinksen er et symbol for en begynnende menneske- bevissthet i et dyrisk legeme. Og det er denne "nye" bevissthet som gjør at vesenet kan kalles menneske. For dyrets egenskaper avslører kun de primitive virkninger; skinnsyke, sjalusi, misunnelse, hat og hevngjerrighet.
2543. Hovedpolen svekkes i utfoldelse i tilsvarende grad som den motsatte polen vokser i styrke. Slik vil "dyret" sakte miste sin innflytelse i bevisstheten, der selvoppholdelsesdriften har vært bærebjelken.
- 2544.** Det kjærlige vesen vil alltid handle slik at det blir til minst mulig ubehag for andre. ***Det velger derav alltid det "minst onde" i alle situasjoner.***
2545. Den fysiske og åndelige beskyttelse utløses utelukkende av den beskyttelse som det selv i sin væremåte gjør for andre.
2546. Den polbalanserte kjærlighet, må ikke forveksles med forelskelse, som er særinteresser i det ene kjønns vesener. Virkelig kjærlighet er en uegennyttig sympatiutfoldelse. En evne til ikke å kunne skade andre vesener i sinn eller legeme. Den er diametral motsatt til "hormon-kjærligheten" som forelskelsen utgjør.
2547. Mannen er både et hanndyr og et menneske, og kvinnen er også en kombinasjon av et hunndyr og et menneske.
2548. Forelskelse er basert på en hormondrevet sympati for et annet vesen. Denne følelse, samt sjalusi, misunnelse, osv. har basis i den primære pol. Og merk at den primære pol stabiliserer ekteskapene, mens den motsatte polen gjør det motsatte - destabiliserer og etter hvert river i stykker ekteskapene. Her skaper den motsatte polen strid, spetakkel, utroskap og skilsmisse. Ekteskapet blir et fengsel for den menneskelige polen - eller den "motsatte polen".
2549. Det er den seksuelle hunger som får vesenet til å innlate seg på ekteskap, selv om det egentlig ikke ønsker denne binding. Men er den motsatte polen sterk nok, kan ikke ekteskapet fungere, da denne underminerer ekteskaps-talantet. Forelskelses-evnen blir tilsvarende mindre sterk.
2550. Flokkdannelsen hos de mer primitive mennesker baseres ikke på kjærligheten innbyrdes, men på selvoppholdelsesdriften. Her er ekteskapene den bærende

kraften. Det er selve fundamentet og livslengselen i dyreriket, som ellers er en kjærlighetsløs verden. Midt i helvete kan det (i alle fall..) bli elsket av vesen, og sammen få oppleve det lille glimtet av salighet som utløses i parringsakten. Noen riktig nestekjærlighetsevne, finnes ikke hos disse vesener.

2551. Nestekjærligheten er uten fordringer for seg selv. Parrings-sympatien derimot er kun rettet mot å få stillet egne behov. Disse to sympatiformer er egentlig diametrale motsetninger. Deres "hjemsted" er i hhv. den primære (hoved)-polen, og så den sekundære eller motsatte polen.
2552. Nestekjærligheten er den kraft som får vesenet til å hjelpe andre. Det føles da som en naturlig plikt- en lyst - en trang. Kjærligheten er Guddommens bevissthet og væremåte. Den rommer den høyeste vitenskap og visdom.
2553. Sann vitenskap er ikke bare intelligens -messige analyser, men prinsipper som passer med livet selv.
2554. Høyest av alle tanker er kjærligheten. Den er resultatet av alle lidelser, feil og besværligheter som man har opplevd gjennom ulykkelige skjebner.
2555. Guddommenes høyeste bevissthet er topolig, og denne gir virkningen av den absolutte kjærlighet, Verdens-Altets grunntone. Når man oppnår denne kjærlighets-tilstand, får man samme sympati for alle.
2556. I menneskets bevissthet eksisterer to slags sympatier:
 - 1 -den enpolige parringssympati
 - 2- den topolige nestekjærlighetssympatiFørst nevnte sympati er dog degenererende for alle levende vesener nå - som er inkarnert som jordmennesker i denne tiden, og resultatet kjenner vi som "de ulykkelige ekteskapers sone".
2557. Vesenet kjemper for å opprettholde lykkefølelsen i ekteskapet. Det aner enda intet om polforvandlingen. Samtidig vil vennskapene - ved siden av ekteskapet - faktisk konkurrere med dette om interesselid.
2558. Nestekjærlighetssympatien baner veien for utroskap i ekteskapet. Man får en økende lengsel etter å kjærtegne andre vesener enn ektefellen. Men denne i begynnelsen - kun en lengsel - vil kunne få kontakt med den primære pols behov, og da vil man gjerne ha samleie med dette vesen. Slik blir det da en blandingssympati av hhv. dyrisk og menneskelig seksualitet. Men også dette er et overgangs-stadium, inntil parringssympatien er blitt latent.
2559. Ekteskaper med utroskap, resulterer i skuffelser, sorg, splittelser og skilsmisser. I tillegg rammes selvsagt eventuelle barn.
2560. At et vesen forlater sin hustru/mann og barn, bare for å kunne få seksuell tilgang til et annet vesen, viser at vedkomne ikke lenger har særlig sterke ekteskapstalenter.
2561. Det utviklede menneskes forelskelses-perioder blir meget kortvarige. Man mettes svært hurtig av den "nye" partner. Disse er altså tilhørende "de ulykkelige ekteskapers sone".
2562. Det ekteskapelige talent er slett ikke basert på viljen. Det er en funksjon av vesenets utvikling fra dyr til RIKTIG MENNESKE.
2563. Hele denne tiltagende vaklende og svekkede ekteskapsevne er naturlig når

- vesenet forlater dyrerikets enpolighet.
2564. Trangen til ekteskap svinner mer og mer ettersom det gjennom flere liv har lidd skibbrudd på ekteskapets område - og blir mettet av alle de lidelser som følger i kjølvannet; skuffelser, depresjoner, sorger og bekymringer. Personen vil da til sist fødes med en direkte angst eller uvilje mot å inngå ekteskap.
2565. Alt som et resultat av at den motsatte pol vokser i bevisstheten, på bekostning av svekkelsen av den primære pol, - som er "ekteskapspolen".
2566. Dyremennesket har raskt kunne tilegne seg intelligensen, mens humaniteten derimot har utviklet seg svært lite. Denne evne utvikles gjennom lidelse, og dette tar lengre tid.
2567. Derfor er jordmennesket i dag i høy grad et "djevelvesen". Dette ved at det utfolder det drepende prinsipp, uten at det er en livsbetingelse for det. (som det er i det rene rovdyrstadium, vi f.eks. ser utfolde seg i jungelen).
2568. Men karma-prinsippet fører snart dette vesen i en situasjon hvor det vil bli tvunget til å analysere sin egen væremåte.
2569. Mennesket trenger nå en ny moral-veiledning, som kan passe til deres intelligens-stadium.
2570. Selv om den kristne moral var klok nok i sitt utspring, kunne ikke dette være nok til å forandre det primitive jordmenneskes mentalitet.
2571. Riktignok har mange funnet dyp trøst og støtte i troen på Kristus, men troen alene kunne altså ikke skape himmelriket på Jorden. Denne omskapelse sorterer utelukkende under Guddommen, og det enkelte menneske selv.
2572. Men alt av naturens omskapelse tar tid, og nettopp lang tid har det også tatt for vesenet å vikle seg INN I MATERIEEN.
2573. Naturen er den primære lærer i selve livet. ***Altså er det livet selv som underviser!!***
- 2574.
- For å kunne forstå en teoretisk veiledning, så kreves det at man i forveien har erfaringer som veiledningen utefra kan koples sammen med. Dets eget utviklingstrinn og den ytre veiledningen må da være nært beslektet. Ellers blir veiledningen oppfattet som fanatisk. Slik ble nettopp Kristi kjærlighetsbudskap (manglende) oppfattet. Kun erfaring kan nytte der teorien ikke kan fattes og forstås. "Andres erfaringer og opplevelser kan således i heldigste tilfælde kun blive en sekundær faktor i omskapelsen".
2575. Når vesenet har spørsmål som det ikke selv finner svarene på, er det behov for veiledning.
- Ganske få mennesker var modne til å forstå Jesu budskap, da han vandret rundt i Midtøsten for snart 2000 år siden.
2576. Derfor tolket man denne lære etter egen primitiv og krigersk væremåte. Men resultatet av dette har blitt materialisme og djevel- bevissthet.
2577. Man kan ikke løfte noen i utviklingen ved straff eller trusler. All vekst går helt gradvis - i små etapper.
2578. Selv om mange stater kaller seg kristne, har de en moral og væremåte som er stikk i strid med den kristne væremåte. Ja - de påbyr selv sine unge å nettopp

drepe til "forsvar for landet". Dette til tross for de kaller seg kristne stater, og der det femte bud forbyr å drepe, og om de bruker denne pålagte mentalitet utenfor "krigen" blir man fengslet og straffet. "*Menneskeheten er således langt fra at være total kristen i renkultur.*"

2579. Men menneskeheten har nå en "dommedag" til gode. Dette fordi deres mørke skjebnetilstand ikke er noen viljes-akt.
2580. De "kristne" stater, er de som er mest ivrig med å eksperimentere med naturens krefter og stoffer (energier). Resultatet av dette er den materialistiske vitenskapen. Dette har medført at mennesket i stor grad har blitt frigjort fra å bearbeide den tunge materien.
2581. Men enda er klodens mentalitet primitiv og selvisk. Selvbevarelses-driften er meget dypt rotfestet.
2582. Men det ferdige menneske trenger det ingen beskyttelse imot. DET utgjør ingen trussel mot noen.
2583. Virkelig fred finnes enda ikke på Jorden. Den oppstår KUN der det er vesener som overhodet ikke nenner å skade hverandre.
2584. Mye fremragende hjelp kan skapes blant menneskene når det gjelder deres egne venner, kjente, søsken, osv. Men den virkelige kjærligheten kommer fram når det dreier seg om hjelp til andre under fjerne himmelstrøk, eller ellers der en selv ikke har egne interesser.
2585. All mulig utnyttelse av sin neste skaper kretsløp i forbindelse med den brukte energi. Også hjelp til denne sin neste skaper selvsagt likeså kretsløp. Og virkningen vil vende tilbake til opphavet.
2586. Innen en del *særlige felter*, kan vesenet ikke nenne å være til skade for sin neste. Dette er de ferdige, menneskelige sider - båret av den motsatte polen. Alle andre egenskaper er mer eller mindre uferdige eller uutviklede, og disse "bor" i den primære polen, der selvoppholdelses-driften holder hus.
2587. Kristus hadde ikke lenger noen primitiv/ dyrisk hovedpol hvor selvoppholdelses-driften hadde bolig. Han var modellen for det ferdigskapte vesener og demonstrerte det ved å be for sine bødler.
2588. Kun en bitteliten gruppe talte KRISTUS for den gang han gikk på jorden, for da var enda ikke den almene hop moden til å ta inn budskapet.
2589. Hvordan skulle vesenet få avsky for å bruke det drepende, det primitive, om det aldri opplevde virkningen av dette i sitt daglige liv. Jo - følelsene utvikles gjennom lidelsene, og det til en slik grad, at det til slutt ikke klarer (nenner) å være ond lengre.
2590. For når vesenet møter sterk lidelse, blir det mer fintfølede ovenfor andre mennesker og alt annet liv som det møter. Det begynner å ha hensyn og lytte til andre vesener/mennesker.
2591. Det religiøse prinsipp er en medfødt instinktmessig egenskap, som ikke kunne oppstå dersom det ikke var en åndelig realitet bak materien.
2592. Alle former for instinktledelse er i seg selv fullkommen og avslører en logisk hensikt. At religiøsiteten er instinktiv, utgjør intet unntak her.
2593. Intelligensevnnens utvikling undergraver instinktets rolle. Men dette la grunnlaget for materialismens fremkomst og blomstring.
2594. I sonen hvor vesenet er organisk utelukket fra å kunne elske sin neste, kan det

- få oppleve en kunstig avlet sympati - nemlig forelskelsen. Denne er dog båret av selvisheten. Blir forelskelsen ikke besvart, blir vesenet bitter mot denne personen. Virkelig kjærlighet har ingen betingelser - den avføder forståelse og tilgivelse. Den betinges absolutt ikke av gjenelskelse eller båndleggelse av noe annet vesen til fordel for seg selv. Den utstråler sitt lys og sin varme til alle uten betingelser eller fordringer.
2595. Hvordan skal den kunstige sympati-tilstanden som er gitt individene som et midlertidig støttepunkt - inntil de får den virkelige allkjærlighet utviklet i deres psyke - kunne sette vesenet istand til å utgjøre "Guds Billede efter Hans lignelse?"
2596. Ekteskapskjærligheten kan ikke forhindre at individene fremtrer som "djevlevesener". Denne kunstige sympati kan heller ikke garantere menneskene noen varig glede ved livet.
2597. Den virkelige kjærlighet vil gi opphavet en større og større glede å kunne hjelpe og støtte - ved å gi sitt liv for andre vesener. Den nye sympati kan spores i alle vennskap som ikke er kjønnsbetont.
2598. Alle de fullkomne åndelige verdener hinsides den fysiske verden, er befolket med vesener som for lengst er blitt fullkomne, og er blitt fri fra reinkarnasjonen. Gjennom disse vesener leder Guddommen hele den fysiske verden framover mot fullkommenhet.
2599. Det er med ekteskapstalentet som med de andre talenter som er utlevd i de nærmest forutgående jordliv - de får en oppblussing igjen i det nåværende liv. Men for hvert liv, blir denne repetisjon kortere og kortere.
2600. Mange ekteskap fortsetter som rene vennskap når de seksuelle krefter er "oppbrukt". Men dette forhold er dog basert på den begynnende neste-kjærligheten. På et tidspunkt er hele vesenets forelskelsesevne opphørt med å eksistere.
2601. For de fleste ekteskap gjelder det, at det på et tidspunkt skjer, at en av partene blir lei av ektefellen. Denne har da ikke nok riktig kjærlighet å mobilisere i mot enpoligheten, og lidelser blir resultatet i dette samlivsforhold. Men generelt blir forelskelsesevnen mer og mer svekket, samt at den blir mer sjelden. Da er derved vesenet ute av flokken, eller det store flertall.
2602. Når ekteskapstalentet er borte, er vesenet ikke lenger tilhørende dyreriket. Og det er graden av lidelser som bestemmer dets polkonstellasjon, og virkelig kjærlighetsevne. Når moralen er høyt utviklet, vil dette være en garanti for at det utviklede vesen ikke vikler seg inn i seksuelle avsporinger - når det samtidig er langt polutviklet.
2603. Det er forelskelsesevnen som ligger til grunn for tiltrekning og favorisering av det motsatte kjønns vesener. Men den seksuelle drift eksisterer, selv om forelskelsesevnen degenererer. Den vil da mer utfolde seg som topolig seksualisme, og **dette er allkjærligheten**.
2604. Allkjærligheten er Guddommens væremåte. Vesenene her i Guddommens primære bevissthet er kommet gjennom mørkets kulminasjon i dyreriket eller den enpolige sfære. De er Guddommens primære sanse- og skaper-redskaper. Uten disse kan Guddommen ikke ha bevissthet.
2605. Det evige liv er evig bevegelse og skapelse.

2606. Den høyeste bevissthet er konstant og evig, men den manifesteres hele tiden via NYE VESENER. Noen blir mette av lyset, mens andre hungrer etter det når de er mettet av mørket.
2607. Men også plante- og dyre- individene utgjør sin (begrensede) del av Guddommens bevissthet. Her i uvitenhetens hjemsone, blir bevisstheten FORNYET, og dette garanterer den evige livsopplevelse.
2608. Polorganet spiller hovedrollen i reguleringen av den evige livsopplevelse.
2609. Og denne evige livsopplevelse betinger at livet hele tiden fornyes, og dette sørger kretsløpsprinsippet for.
2610. Hele plante - dyre - og Det Riktige Menneskeriket - utgjør kosmisk sett en foster- og barnetilstand. (I lys av hele spiral-kretsløpet).
2611. Men kan derved ikke bedømme denne tilstand som å utgjør noe ferdig og fullkomment!!
2612. Alle foreteelser her i det uferdige jordiske menneskeriket er utelukket basert på å fullkommengjøre mennesket - slik at det blir absolutt uselvvisk og varmende, og utgjør en åndelig sol for sine omgivelser.
2613. I fortiden var det vanskelig for det polutviklede vesen å fortsette å inkarnere på kloden her. Ellers sier Martinus her i dette stk at de mange avsporinger vil avta fremover, når det blir skapt opplysning og veiledning på dette felt.
2614. Men før i tiden var dette å vise nær sympati til eget kjønns vesener - noe som medførte spott og baktalelse fra "flokken".
2615. Når vesenet har forlatt forelskelses-tendensen, vil dets sympati være ren kjærlighet, som er et resultat av de lidelser som vesenet har gått gjennom.
2616. Det blir da mottagelig for de ekte kosmiske glimt. Et topolig vesen må være varsom med sin sympati- og kjærtegnsgivning, da denne lett blir misforstått av de mer enpolige vesener som opplever dette. De tar det lett som enpolige tilnærmelser.
2617. Langt polutviklede vesener vil ofte foretrekke nære vennskap med eget kjønns vesener, for ikke å bli misforstått. Men dette vekker derimot flokkens nysgjerrighet og baktalelseslyst.
2618. Det dobbeltpolede vesen har en passert mørkets sfære, og har av det visdommen, og er ofte vismenn innen religiøse felter. Egentlig er de ferdige å inkarnere i fysisk materie. Men Verdensgjøløserne er eksempler på de absolutt topolige vesener som gjør det, og som også utløser sin sympati uten å ha seksuelle baktanker, som er gjeldende for de mer enpolige vesener.
2619. Hvordan skulle Verdensgjøløserne kunne utfolde deres allkjærlighet dersom de skulle innlate seg i ekteskap, hvor all sympatien skal rettes alene mot ektefellen og avkommet? Nei - allkjærligheten og parringskjærligheten er to forskjellige avsnitt av "kosmisk sympatiutfoldelse".
2620. Kun som dobbeltpolet, kan individet komme i full harmoni med Verdens-Altet. Kristus var modellen for det topolige vesen som elsker Gud i ALLE, uansett hvordan de handler ovenfor deg. Han viste menneskene den virkelige menneskelige tilværelse, som fremtiden vil bringe på Jorden.
2621. For de mennesker som enda får livslyst ved å leve i ekteskap, er de kosmiske analyser ingen riktig åndelig føde. Nei, disse får nok "kraft" fra sin ektefelle. Men mange er dog slett ikke lykkelige i ekteskapet, og det er for DISSE at de

- kosmiske analyser er skrevet.
2622. De absolutt topolige vesener får ikke lenger den seksuelle utløsning kanalisert gjennom kjønnsorganene.
2623. Den vanlige enpolige kjønnsakt eller samleie, knytter de to parter sammen og kulminerer i orgasmen. De føler seg sammenknyttet, og den gjensidige seksuelle besittelse av ektemaken. De er da av naturen virkelig "gifte"-uavhengig om de har papirer på det som en vielsesattest.
2624. Fanten ikke forelskelsen eller parringssympatien, ville ikke individene i dyreriket kunne oppleve gleder. Denne kunstige "kjærtel-sympati" er dog ikke egentlig noen kjærlighet, og det ser vi gjennom det vi kjenner som sjalusi og "skinnsyke". Den er altså egentlig selvisk. Og ut fra denne selviskhet.
2625. Ut av erfaringene fra mørket skapes og vokser den riktige, ekte, topolige kjærlighet. Denne er helt uselvisk, og den eneste vei til kosmisk bevissthet. Gjennom denne bevissthet kan det oppleve at det er "ett med Guddommen" - ett med alt levende.
2626. For de fullkomne vesener oppleves den seksuelle opplevelse som en vedvarende "orgasme" av velbehag og salighet. Denne opplevelsen er ikke glimtvis, den dyriske utløsning er. De lever i en total enhet med kjærlighetsloven, og dette bevirker denne salighet og velbehag for disse vesener.
2627. De opplever den høyeste nytelse ved å kjærtegne sin neste, samt å bli kjærtegnet fra andre kjærlighets-vesener. I denne verden finnes intet primitivt mørkt og uferdig. Ingen lidelse og "død". Her er alle kjærlighets-objekter for hverandre. Her er ingen eiendomsrett med "mitt" og "ditt".
2628. Her i denne kjærlighets-sfære, oppleves kulminasjonen av den høyeste ild. Dette er altså i Visdomsriket og Den Guddommelige Verden. **Her er "den høyeste ild" selve ernæringsprinsippet.** OG det å gi "sitt liv" for hverandre.
2629. I disse høye verdener finnes ingen følelse av eiendomsrett ovenfor noe medvesen. Ingen vil her såre andre - det er absolutt umulig.
2630. Et hvert møte med et medvesen er her som nevnt den største nytelse, lykke og salighet. Her er Guddommens skapelse fullbyrdet og ferdig.
2631. Og det er den samme kjærlighet og lys som nå ganske smått vil begynne å utvikles i de uferdige menneskers bevissthet. Denne vil bringe den endelige fred til Jorden.
2632. Det er den høyeste kjærlighet til sin neste som frigjør vesenet fra å måtte inkarnere i den fysiske materie. I de fullkomne verdener finnes ingen primitive barnestadier og alderdom. Her er ingen sykdommer, ingen ekteskap, ingen utroskap. Her er ingen han- eller hunkjønn, men menneskene fremtrer perfekt dobbeltpolede.
2633. Som nevnt utløses den seksuelle kraft eller høyeste ild for disse vesener som en gjensidig overstråling av behag og velvære. Dette er en ren psykisk eller åndelig prosess, som fornemmes som et møte med Guddommen. Noen høyere sansefornemmelse av lykke og glede finnes ikke. Dette er selve kulminasjonen av lys. De føler seg her som tidens og rommets herrer. De føler seg her som identisk med Guddommens JEG.

2634. Det er det samme lys som i glimt utløses i de enpolige veseners parringsakt. Den høyeste ild kan altså oppleves i det fysiske legemet gjennom kjønnsorganene. Disse er oppbygget av et meget "fint" materiale med meget høy følsomhet, som kan utløse disse glimt når de kommer i kontakt med kjønnsorganene til et vesen av motsatt kjønn. Det er denne lysopplevelse som danner fundamentet for at to parter holder sammen i et samliv. Dette glimt ER "den høyeste ild" eller lyset fra de aller høyeste verdener, som riktignok her er skrudd ned på "sparebluss". Men nok til at det så vidt "brenner" og ikke dør ut.
2635. Forelskelsen er basert på instinktet blandet med intellektualisert følelse, mens den virkelige kjærlighet er intellektuell eller intelligensblandet, dvs. logisk.
2636. Forelskelses-sympatien bringer mye til det fysiske plan. Tenk på fuglenes sang som gir glede verden over. All forelskelse er et gjenskinn av de høyeste verdener kosmiske solskinn. Uten dette ville mørket her ha vært totalt.
2637. (Resymé over reisen i livsmysteriets løsning). Selve livsmysteriet er dette evige "noe" bak alt. Altså selve "Jeg'et" som ikke er et resultat av noe forutgående. Alt er livsytringer fra dette "Jeg'et". Hele Verdens-Altet er en levende, arbeidende organisme som - gjennom dette Guddommelige "Jeg'et" tilkjenne gir sin urokkelige eksistens, sin vilje, sin allmakt, sin allvisdom og sin allkjærlighet.
2638. Guddommen og de levende vesener er urokkelig sammenknyttet i en felles kosmisk organisk livsopplevelses- og skaperevne. Uten Guddommens eksistens ville det ikke kunne eksistere levende vesener. Og uten de levende veseners eksistens kunne heller ikke Guddommen eksistere.
2639. Koblingen eller forholdet mellom Guddommen og de levende enkelt-vesener er altså evige realiteter, som aldri har startet og aldri vil opphøre.
2640. Alle legemer og organismer er forgjengelige. Disse er slett ikke identiske med selve det levende ("Jeg'et") - som er absolutt uforanderlig. Både Guddommen og enkelt-vesenet er et "noe"/"Jeg" med en kosmisk struktur omkring seg.
2641. Guddommen og enkelt-vesenet har livsopplevelses evnen til felles, og denne er grunnlaget for hele eksistensen av Verdens-Altet.
2642. Denne evne leder vesenet til løsningen på livsmysteriet, etter at vesenet har opplevd dommedagens mørkezone. Visdommen fra den erfaring som er høstet fra "djevel-epoken" i fortiden, åpner visdommens port - den kosmiske bevisstheten!
2643. Klodens makthavere av i dag er materialister som tror på makt og styrke ut fra trusselen om død og krig og de sverger til våpnene. Men dette skal de ikke bebreides for - de mangler jo ende livserfaring. De lever enda på det fra dyreriket opptrente forsvarsinstinkt og selvoppholdelsesdrift. Ved hjelp av deres økende intelligens kan metodene bli raffinerte og dødbringende.
2644. Men også materialisten vokser ut av sin oppfattelse og blir mer human. Gradvis blir da humaniteten logisk eller intellektualisert, og nestekjærligheten vokser fram.
2645. Verdens-Altet fremtrer i to hovedområder; det fysiske og det kosmiske eller åndelige. Hvert område har sitt sansesett, men det kosmiske sansesett oppøves først lenger fram i utviklingen, når nestekjærlighetstalentet er blitt

fundamentalt.

2646. Intuisjonen åpner for evnen til "å se" hele Verdens-Altets kosmiske struktur bak det tids-og romdimensjonelle. De alminnelige fysiske sanser er absolutt utilstrekkelige her.
2647. Å få tilgang til de vitens-fasitter som Intuisjons-energien åpner for, er utelukkende et spørsmål om moral eller nestekjærlighet. Man kan godt forske i den fysiske materie, uten å ha noen utviklet moral, men i det kosmiske vil en sådan ikke kunne få tilgang til kunnskap.
2648. Verdensreligionene er alle bygd på delvis eller helt kosmiske veseners ord og veiledning. Disse stimulerte derav trosevnen, som hadde basis i den overvektige følelsesenergien i kombinasjon med instinktet, som "sa" at det fantes en Gud bak materien. Men den økende intelligens energien undergraver trosevnen, og vesenet blir materialist.
2649. Som materialist kan det kun fatte og forstå den fysiske, målbare materie. Det mister her den egentlige forståelsen av livet, og vesenet lever her på illusjoner.
2650. Dersom "Jeg'et" ikke stod over materien og organismen, kunne "Jeg'et" ikke skape og kontrollere materien og måtte da være en slave av materien.
2651. Veien fremad for det jordiske menneske, går gjennom å forstå det kosmiske verdensbilde, og å utrense sin bevissthet for alle de dyriske tendenser.
2652. Hva skjuler seg i uttrykket "den hellige ånd"? Ånd er tanker, viten og vilje. Det er således Guddommens høyeste bevissthet som skjuler seg i dette uttrykk.
2653. Alle eksisterende levende vesener fremtrer som skiftende organer for Guddommens utløsning av alle universets skapelser. Alle er på sitt lokale felt uttrykk for kjærlighet. Noen høyere vitenskap enn det kosmiske verdensbilde, eksisterer ikke.
2654. De kosmiske analyser har vist oss:
- 1 - det fysiske Verdens-Alt er en virkning av et annet - åndelig - Verdens-Alt.
 - 2 - det fysiske rommer intet levende - kun bevegelser i form av ting, organismer, osv.
 - 3 - noe står bak eller over disse bevegelser
 - 4 - at den materialistiske vitenskap ikke gir noen levende forklaring på Universet.
 - 5 - at det fysiske universet rommer organismer som består som LIV INNE I LIV. Uten grenser oppover eller nedover.
 - 6 - at vi lever "midt mellom" et omgivende makrokosmos og et mikrokosmos som legemene og stoffet er oppbygd av.
 - 7 - at all materie utgjør forskjellige legemer for de tre nevnte kosmos.
 - 8 - at alle fysiske organismer derav er livsrom for en uendelighet av levende vesener i mikrokosmos.
 - 9 - at hele Verdens-Altet også da er en levende organisme som rommer absolutt alt annet
 - 10 - at Universet i det store og i det små utgjør et ocean av logiske skapelsesprosesser, som alle i sitt slutfasit er til glede og velsignelse for levende vesener.

- 11 - at alene det fysiske Universet ikke kan være livsmysteriets løsning.
- 12- at skaperen av de fysiske ting ikke selv kan være skapt eller består av fysiske bevegelser, likeom "det skapte".
- 13 - at den fysiske vitenskapen ikke kjenner og ei kan forklare "det levende noe".
- 14 - at den materialistiske vitenskap kun kan gi viten om "det skapte"; mål, vekt, hastigheter, bølgelengder, volum, osv.
- 15 - at derav kunnskapen om materien ikke er nok for å forstå livsmysteriets løsning.
- 16 - at samme materiekunnskap heller ikke kan skape freden eller fjerne krigen.
- 17 - at den materialistiske vitenskap intet vet om moral og humanitet, og ofte brukes til å forsterke de dyriske tendenser.
- 18 - at samme vitenskap kun krever intelligensbegavelse uten krav om moral, og at den derav skaper Ragnarokk og helvete for menneskene.
- 19 - at menneskene i dag vet mye om materien, men intet om LIVET. Denne ubalanse vil dog rettes når virkningene av uvitenheten skaper lidelser for mennesket.
- 20 - at kunnskapen om materien ikke kan fjerne dødsfrykten. Dagens verdensbilde er derav ingen virkelig analyse av sannheten om universet - kun en liten del-facit.
- 21 - at den materialistiske vitenskap kun vil skape ufred så lenge den mangler livsfacittene.
- 22 - at samme vitenskap dog kan bli fundamentet for humanitet og fred, når den forenes med livs-vitenskapen.
- 23 - at "verdens frelse" er en humanitet og nestekjærlighet som langt overstråler den ekteskapelige kjærlighet, og at denne virkelige nestekjærlighet er den eneste beskyttelse mot "ond skjebne" eller Ragnarokk.
- 24 - at manglende human evne hos individet gjør at dette sår ukjærlighet, og høster samme - ukjærlighet. Men denne **høst** utvikler kjærligheten, og skaper intuisjonsevnen, eller fundamentet for kosmisk sansning.
- 25- at jordmennesket nå behøver en vitenskap som kan forklare Guddommens mening med all lidelse. Denne vitenskap lyser nå opp vesenets vei ut av mørkesonens kulminasjon.

2655. De kosmiske analyser viser et helt verdensbilde, som kan forklare årsakene til alle de virkninger og skapelser vi ser i den fysiske verden.
2656. Mennesket kan ikke fortsette å leve i troen om at naturens logikk er "død" eller uten opphav og styring. Det vil gradvis bli mottakelig for mer klare fornemmelser av Guddommens eksistens.
2657. Jordmennesket kan dog enda ikke sanse de høyere tilværelsesplan- og livsformer, da deres sansesett ikke strekker til. Det er kun en ferdig utviklet kjærlighetsevne som gir vesenet adgangen til de høyere riker.
2658. Med hensyn til "det levende" - har analysene vist oss:
- (1) at alt er en del av en levende arbeidende organisme.
 - (2) at denne organisme viser logiske skapelsesprosesser, og derved avslører et

levende "noe" bak disse.

(3) at opphavet bak organismen er altomfattende.

Og videre ser vi:

Bevegelse=>forvandling=>skapelse=>kraftutfoldelse=>viljeføring
=>av begjær=>tanker=>bevissthetsfunksjon=>livsuttrykk=>ET LEVENDE
VESEN.

(4) at Verdens-Altet er uttrykk for et levende vesens vilje, moral og væremåte.

(5) at all skapelse i kosmos er til glede og velsignelse for de levende vesener og således uttrykker kjærlighet.

(6) at alle levende vesener er Guddommens opplevelses- og manifestasjonsorganer. De er organisk ett med Guddommen, og omvendt.

(7) Verdens-Altet er slik strukturert at individene befinner seg inne i hverandre når de ikke framtrer i samme spiral. Alle har en organisme som et gigantisk Univers for myriader av mikro-vesener. Samtidig lever alle inne i et ytre Univers.

(8) Guddommen er alle levende vesener til sammen, og utgjør intet mikrovesen i en makrokosmisk organisme.

(9) Men Guddommen kan ikke avsløres i søken i størrelser, da "han" er alt til sammen - helt uavhengig av alle "størrelser".

(10) Alle organismer er organisk forbundet. Ingen kan eksistere isolert fra det øvrige Verdens-Altet.

(11) alt som vi kan se (fysisk) er levende veseners organismer. Livet forsvinner i mikro- og makrokosmos, pga. perspektivprinsippet. Det er nødvendig med kosmisk syn (bevissthet) for å kunne iaktta livet her. Mikroindividene og makrovesenene er 100% avhengig av hverandre, og derav like nødvendige.

(12) Når Verdens-Altet viser logikk og planmessighet, viser det at "noe" er opphav til opplevelses- og skapelses-prosessen. Dette "noe" kaller Martinus for "X1" med analysen "noe som er". Dette "X1's" skaperevne kjenner vi som "X2" og har samme analyse. Verdens-Altet rommer absolutt alle skapelser, ideer og organismer. Alle kontraster til sammen vil her oppheve hverandre i det skaptes (X3) område. Derfor vil også slutfaciten for det skapte lyde "noe som er".

(13) Alle enkelt-vesener i Verdens-Altet har samme analyse som Guddommen, og har det samme "Jeg'et" og den samme skaper-evnen som Guddommen. Det vil si "en liten del" av Guddommens skaperevne og JEG. Alt som gjøres, lages og skapes, er derved i sitt slutfacit i Guddommens skapelse.

(14) Lyset og mørket er begge like nødvendige i skapelsen av livsopplevelsen. Disse kan derfor kalles "et behagelig gode" og "et ubehagelig gode".

(15) Analysene har videre vist oss at spiralkretsløpet sørger for denne evige veksling i opplevelsen av lys og mørke. Uten ved denne fornyelse kunne ikke sansningen og skapelsen vært mulig.

(16) Videre at kretsløpet består av 6 riker med tilsvarende 6 grunn-energier. Disse energier reguleres av moder-energien via livsopplevelsens generalorganer: **den maskuline og den feminine pol**. Disse to poler fremskaper

de to kjønn, og derved også mørket i denne passasjen i spiralkretsløpet. Sist i dyreriket - når dette begynner å benytte intelligensen, oppstår "djevel-bevisstheten". Men denne epoke blir så lidelsesfull at den akselererer utviklingen mot Det Riktige Menneskeriket.

- (17) Analysene har vist oss at reinkarnasjonen garanterer den absolutte rettferdighet i tilværelsen. All lidelse skyldes uvitenheten om prinsippet årsak og virkning.
- (18) Skjebnedannelsen er et utviklingsspørsmål. På de felter man vil skape genialitet, må man ha kunnskap og viten. Og dette gjelder selvsagt også dersom man skal skape sin skjebne lykkelig. Her trenges livskunnskap. Men kan godt bli geni i pianospill med et par livs trening, men geni i livskunst krever tusener av inkarnasjoner.
- (19) Alle uferdige mennesker er tilsvarende ufullkomne. Det ferdige menneske er en lysende kjærlighetssol, som varmer sine medvesener. Dette forstår at dets medvesener er under kosmisk utdanning. Denne ferdige tilstand rommer intet av skinnsyke, sjalusi, misunnelse, begjærighet, hat og hevnfølelse, sinne, hissighet, egoisme eller selviskhet, hovmod, løgnaktighet, uærlighet, tungsinn og depresjoner. Alt dette tilhører den enpolige, dyriske tilstand i kretsløpet.
- (20) Ingen kan da handle ut fra evner de enda ikke har oppøvd. Derfor er det selvsagt naivt å straffe et vesen som viser en "lavere" eller mer primitiv væremåte enn det vi forventer. Menneskene står på ganske forskjellige trinn i utviklingen fra dyr til ferdig menneske.
- (21) Det kosmiske fundament for en fullkommen væremåte, er dette å forstå at intet vesen kan være bedre eller annerledes enn det som det fremstår i for øyeblikket. Alle står til enhver tid på toppen av sin utvikling.
- (22) Ingen kan kosmisk sett være forbryter. Alle handlinger er kun produkter av det utviklings-trinn som opphavet er på. Derfor er alle former for straff uten hensikt. I framtiden vil alle fengsler erstattes av minisamfunn for de lavest utviklede, der disse kan oppdras av kloke lærere under full frihet.
- (23) Straff kan ikke omskape forbrytere til engler. Vil man **høste** kjærlighet og forståelse, så må man likeledes **så** disse egenskaper. Dette viser loven for tilværelsen.
- (24) Kosmologien viser oss at den dom som vi dømmer andre med, blir bestemmende for den grad av fred, lykke og glede vi får oppleve i vår egen skjebne.
- (25) Hvordan skal man kunne høste fred, lykke og glede, så lenge man kun sår smerte og lidelse for andre. Så lenge man bl.a. spiser andre veseners utviklede opplevelses-legemer. Ikke merkelig at sykehusene overfylles av syke mennesker. Nei- ingen av religionene kunne omskape menneskene til engler. Her gjelder kun; at smertelige virkninger fra det man selv har utløst - kan omskape mentaliteten i "dyret".
- (26) Årsak og virkning er derav grunnlaget for all læring. All smerteopplevelse foredler følelseslegemet. Snart kan ikke vesenet "klare" (dansk; "nenne") å skade sin neste, og det ønsker å lære hvordan det best kan unngå å skape seg en ulykkelig skjebne. De kan da veiledes av

åndsvitenskapen.

- (27) Den materielle vitenskap har gitt menneskene mange materielle goder, men kan ikke gi svar på livsmysteriet. Intelligens alene kan ikke avføde kunnskap om livets åndelige side - livets gåte.
- (28) Intelligens alene fører kun til materielle fasiter. Derfor er individene her kosmisk (åndelige) analfabeter.
- (29) Kun humaniteten gir vesenet adgang til selvopplevelse av de evige fasiter. Og humaniteten utvikles gjennom selvopplevde lidelser.
- (30) Kjærlighet er intellektualisert sympati. Dvs. balanse mellom intelligens og følelse. Dette gjør vesenet mottakelig for de høyeste kosmiske bølgelengder - de reneste tankefunksjoner.
- (31) Men mennesker helt uten intuisjonsevner, kan slett ikke forstå de kosmiske sannheter, selv om de innehar stor intelligens og høye maktposisjoner i samfunnet. Men deres eventuelle kritikk må møtes med sann forståelse av deres enda manglende evner og uvitende bevissthet på dette område.
- (32) Tilegnelsen av den høyeste viten utgjør et 100% moralspørsmål. Det som nå fører individene fram over mot lyset, er den mentale lengsel mot "den kosmiske våren" - der hvor humaniteten hersker i absolutt fullkommenhet. Denne lengsel vil bli sterk i alle, når ragnarokkets virkninger har mettet individenes urgamle lengsel mot mørket.
- (33) Religionene kan ikke lenger være moral-inspirasjoner for mange individer, som har utviklet seg utover religionenes snevre grenser i bevissthet.
- (34) Disse vesener inspireres heller ikke av den kalde intelligens -vitenskap, og derfor er disse rede til å veiledes av den kosmiske vitenskapen.
- (35) En balansert, human menneske-kategori finnes i dag - riktignok enda ganske fåtallig - på Jorden. De vemmes av det skrekkelige myrderi på dyr - på jakt og fiske. De vemmes av den skjeve fordeling som verdens rikdommer fordeles ved. De tar avstand fra tobakk og sprit. Her er de maskuline og feminine trekk ved en noenlunde balanse og harmoni.
- (36) Hos disse vil den nye verdenskultur fødes og vokse. Analysene viser at denne kultur etter hvert vil sprede seg over hele kloden, og samle alle nasjoner til ETT VERDENSRIKE. Her vil krig og ufred ikke lenger herske, når menneskene da har lært å temme deres dyriske talenter. Her vil alle ressurser og rikdommer være et felleseie for den samlede menneskehet. Her vil ingen penger eksistere og derved heller ei alle ulykker, lidelser som er knyttet til disse.
- (37) Verdens-regjeringen vil sørge for at alle som fødes på denne jorden, får de beste utviklingsmuligheter for sin vekst som riktig menneske. Alle vil få sin rettmessige "arv" til klodens materielle verdier. Alle får sin rett og plikt til arbeide - men dette blir ingen tung byrde.
- (38) I verdensstaten er alt rettferdighet og likhet. Verdensregjeringen utgjør den høyeste styrende instans her, og er en felles valgt styrende makt.
- (39) Verdensstaten vil ha et verdenspoliti, inntil det ikke lenger er behov for det - dvs. når absolutt alle er blitt riktige mennesker, og ikke lenger preges

- av primitiv, dyrisk væremåte. Intet i Verdens-staten har selvsagt salgsværdi, da ingen produkter fremstilles for å utgjøre handelsvarer. Pengene eksisterer jo slett ikke lenger!! Alt materiale er gratis for alle som virkelig trenger det til skapelse. Et "arbeidskvitteringskort" gir vesenet adgang til alle livsnødvendigheter. Ingen kan her leve på andres arbeide.
- (40) Alle vil her få arbeide med deres hobby eller hovedinteresse. Det blir derved en nytelse å ofre de få timer i uken til fellesskapets arbeide.
- (41) Verdensstatens skapelse er skapelsen av en ny mentalitet eller væremåte for menneskene. Selve spiralkretsløpet styrer og regulerer denne omskapelse av mentalitet. Alt mørke i verden er således en fornyelse av individenes evige livsopplevelse. Derfor må mørket oppleves til mettelse, før lyset virkelig kan få innpass i bevisstheten.
2659. Siste stykke var altså et konsentrat av analysene i Livets Bog, sier Martinus her. Han har her vist at Verdens-Altets grunntone er kulminerende kjærlighet, dvs. at alt i sin sluttfacit utelukkende er til glede og velsignelse for alle levende vesener i Verdens-Altet. Analysene er et tilstrekkelig grunnlag til å finne veien ut av mørket - ut av dommedagens redsels-sfærer - ut av nøden og bekymringene - ut av ødeleggelsene og lemlestelsene - ut av overtroen og uvitenheten. Dette å føre mennesket frem til selvopplevelse av den virkelige og evige sannheten, er de kosmiske analysers absolutte misjon.
2660. Den materialistiske vitenskapen er et produkt av intelligens, mens den kosmiske vitenskapen er et produkt av logisk følelse og intuisjon. Humanisme og nestekjærlighet avføder intuisjonen, som altså er nødvendig for å kunne forstå den kosmiske vitenskapen. Et vesen uten denne evnen, er derav ikke istand til å forstå de kosmiske analyser.
2661. Mennesker som trenger åndsvitenskapen er vokst ut fra drapets sone, hvor de formidler lidelser for andre. Ofte er de vegetarer, da de ikke vil at dyr skal drepes.
2662. Dette hensyntagende sinnelag er begynnelsen til den nye virkelige verdenskultur, som vil gjøre alle stater i verden til ett rike. Dette sinnelag er allerede begynt å fødes på Jorden. De kosmiske analyser vil først og fremst bli akseptert som veiledning for disse lengst utviklede mennesker på den fysiske Jord.
2663. Alle Jordens mennesker vil til sist bli en virkningsfull celle i åpenbaringen av den altoverstrålende Guddommelige lysende ånd eller endelige fred som veden for lengst er begynt å hungre etter.
2664. Dette er DEN HELLIGE ÅND, som uttrykkes slik i Bibelen. Gjennom samme ånd, er de kosmiske analyser skapt. Alle vil etterhvert oppleve denne "ånd", som er den kosmiske bevissthet. De vil da stråle og lyse som en kjærlighetens, visdommens og kunstens sol for sine omgivelser. Slike vesener overalt på Jorden vil da skape et fysisk paradys på denne klode, der individene er ett med Guddommens bevissthet - ett med kjærligheten, ett med visdommen, ett med gleden og saligheten. Over dette Guddommelige rikes kontinenter, går den evige livets vei enda dypere inn

i Guddommens salighetsregioner i livseventyrets uendelighet og evighet.

-----***-----

sist i notatboken har jeg skrevet "avsluttet 24.juni 1987" (da jeg bodde i toppetg.på Espa Samvirkeleg).

Avsluttet med innskrivingen til data/digitalt; 5.feb. 2010 - kl 23.52

Rune Overby